

श्री

आत्मानन्द प्रकाश.

पुस्तक ११ मुं.

पुस्तक ११ मुं. विक्रम संवत् १९६९-७० अंक १२

“सेव्य सदा श्री गुरु कल्पवृक्षः”

शान्तिः स्वान्तप्ररूढा जवति जवततिश्चान्तिरुन्मूढिता च
ज्ञानानन्दोद्यमन्दः प्रसरति हृदये तात्त्विकानन्दरम्यः।
अर्हद्वाणीविनोदो विशदयति मनःकर्मक्षानलाम्बः
आत्मानन्दप्रकाशो यदि जवति नृणां जावभृद्-हृदिकाशः ॥

प्रगट कर्त्ता.

श्री जैन आत्मानन्द सभा—भावनगर.

वीर संवत् २४३८-४० आत्मान संवत् १८-१९. छ/स. १९१३-१४

वार्षिक मूल्य ३५/१-०-० पोस्टेज आर आना.

વાર્ષિક અનુક્રમણિકા.



૧ વન્દેવરમ. (પ્રભુસ્તુતિ) (પદ)	પા. ૧-૩૩-૬૧-૬૨-૮૬-૧૪૧-૧૬૫-૨૨૫-૨૫૩-૨૭૭
૨ ગુરુગુણ ગીતમ. (સ્તુતિ) (પદ)	 પા. ૨-૪
૩ વર્ષારંભે માંગલ્ય સ્તુતિ. (પદ)	 પા. ૩
૪ આત્માનંદ પ્રશંસા (પદ)	 પા. ૪
૫ અભિષેક વર્ષના ઉદ્ઘાટનો.	 પા. ૪
૬ શ્રીમાન્ ચિદાનંદજીવિત પદ. (ભાવાર્થ સહિત)	 પા. ૬-૧૧૭
૭ શાસ્ત્રકારોનો સદુપદેશ.	 પા. ૧૧
૮ સત્તમ સંપ્રદાય સ્વરૂપ. (પદ)	 પા. ૧૩
૯ દાનવીર રત્નપદ્ય	પા. ૧૫-૪૬-૧૦૨-૧૨૬-૧૪૬-૧૭૩-૨૧૧-૨૩૪-૨૬૨-૩૩૬
૧૦ વ્યવહાર વિશુદ્ધિમાં જીવન પ્રવાહ.	 પા. ૧૬
૧૧ શું લક્ષ્યથી ધર્મ પ્રાપ્તિ થઈ શકે છે?	 પા. ૨૪
૧૨ વિવિધ વચન.	 પા. ૨૬-૫૪-૮૨
૧૩ વિવિધ વિષય.	 પા. ૩૧
૧૪ વર્તમાન સમાચાર.	પા. ૩૨-૮૭-૧૧૪-૧૩૬-૧૬૨-૧૮૭-૨૧૮-૨૪૫-૨૫૧-૨૭૬-૩૨૬
૧૫ વાર્ષિક ક્ષમાપના. (પદ)	 પા. ૩૩
૧૬ શ્રી હીરવિજયસૂરિ સ્વાધ્યાય. (પદ)	 પા. ૩૪
૧૭ ત્રયોદશ ક્રિયાસ્થાન સ્વરૂપ શ્રી વીરસ્તવ.	 પા. ૩૫
૧૮ પિતૃ વિશિષ્ટ પ્રભુચની અનિત્યતા. (પદ)	 પા. ૪૩
૧૯ જીવહયા સંખ્યાની લેખ.	 પા. ૪૪-૧૦૭-૧૧૧-૨૧૮-૨૨૦-૨૨૪-૩૬૦
૨૦ અઠાર પાપસ્થાનક(પદ)પા.	૪૭-૧૦૧-૧૩૧-૧૪૭-૨૧૦-૨૨૬-૨૭૩-૩૫૬
૨૧ અપ્રશસ્ત અને પ્રશસ્ત ચાર દશાઓ (પદ)	 પા. ૫૪
૨૨ ક્ષમાપના અથવા આમણાં.	 પા. ૫૭
૨૩ વિવિધ સદુપદેશ.	 પા. ૫૮-૧૧૩-૧૩૭-૧૬૧
૨૪ અમારો સત્કાર.	 પા. ૫૮-૨૭૪
૨૫ ગ્રંથાવલોકન.	 પા. ૫૮-૮૮-૧૪૦-૧૬૪-૧૮૮-૨૫૨-૩૬૦
૨૬ શ્રી ગુરુ પ્રદક્ષિણા કલક.	 પા. ૬૩
૨૭ ભયથી શું ધર્મ પ્રાપ્તિ થઈ શકે છે?	 પા. ૬૬
૨૮ હુવે જરા આંખ ઉઘાડો.	 પા. ૭૫
૨૯ મુનિ ઉપદેશની સાર્થકતા.	 પા. ૮૩
૩૦ જૈનોની સંપ્રદાયના કેટલાક કારણો.	 પા. ૮૫

૩

૩૧ સદ્ભાવના એજ સાચી કદપલતા છે.			પા. ૬૦
૩૨ વિદ્ય યાને અંતરાય કર્મનું સ્વરૂપ.			પા. ૬૦
૩૩ ધર્મ.			પા. ૬૧
૩૪ વિતર્ક થઇ શું ધર્મપ્રાપ્તિ થઇ શકે છે?			પા. ૬૫
૩૫ શાલ મુખારક.			પા. ૬૮
૩૬ આત્મિક ચતુરંગી અવસ્થાઓ.			પા. ૬૮
૩૭ સુકારતનાવલી માટે અભિપ્રાય.			પા. ૧૧૨
૩૮ આત્મધર્મ ભાવના.			પા. ૧૧૫-૧૧૬
૩૯ જીવાનુશાસ્ત્ર કુલક.			પા. ૧૧૮
૪૦ માત્સર્યથી શું ધર્મપ્રાપ્તિ થઇ શકે છે?			પા. ૧૨૦
૪૧ સૃષ્ટિનાં જીવનદૃશ્યો.			પા. ૧૩૨
૪૨ આત્મિક તૃપ્તિ સ્વરૂપાદક. (પદ)			પા. ૧૪૨
૪૩ નવપદ મહિમા ગર્ભિત શ્રી શત્રુજય મહા તિર્થોદ્ધિક યાત્રા વિચાર.			પા. ૧૪૨
૪૪ જ્ઞાનસંવાદ.			પા. ૧૪૪-૧૭૮-૨૧૬-૨૩૬
૪૫ પ્રેરકબલનો આશ્રય લેવા વિષે વ્યક્તિગત ઉદ્દગારો.			પા. ૧૪૮
૪૬ માયામાં અંધ થયેલા મનપર જ્ઞાન પ્રકાશ. (પદ)			પા. ૧૫૨
૪૭ વર્તમાન શ્રાવક સંસારમાં કંઈ કંઈ ખામીઓ છે?			પા. ૧૫૩
૪૮ સાત્ત્વિક વૃત્તિનું ઝરણું.			પા. ૧૫૭
૪૯ સંજ્યાતીત યોગો.			પા. ૧૬૦
૫૦ મુનિવિહારથી થતા લાભો.			પા. ૧૬૩-૧૮૭-૨૨૩
૫૧ શમભાવ વિચારાદક. (પદ)....			પા. ૧૬૬
૫૨ સ્નેહથી શું ધર્મપ્રાપ્તિ થઇ શકે છે?			પા. ૧૬૬
૫૩ અનાથ વિધવાઓનો ઉદ્ધાર શી રીતે થઇ શકે?			પા. ૧૮૩
૫૪ કર્મફલ ચેતના.			પા. ૧૮૫
૫૫ જોધપુરમાં સાહિત્ય સંમેલન કાર્યાલય.			પા. ૧૮૬
૫૬ ભાવના-ચતુષ્ક (પદ)			પા. ૧૮૬
૫૭ જોનોની પ્રાચિન, અર્વાચિન સ્થિતિનું દિગ્દર્શન.			પા. ૧૯૦
૫૮ લોભથી શું ધર્મ પ્રાપ્તિ થઇ શકે છે?			પા. ૧૯૬
૫૯ ધીર પુરૂષોનું ન્યાય માર્ગમાં પ્રવર્તન.			પા. ૨૨૬
૬૦ વિદ્ય એજ અંતરાય કર્મની ઉદ્ધિત અવસ્થા.			પા. ૨૨૭
૬૧ હઠથી શું ધર્મપ્રાપ્તિ થઇ શકે છે?			પા. ૨૩૦
૬૨ મહાવીર જ્યંતી.			પા. ૨૪૪
૬૩ શ્રી મહાવીર વિદ્યાલયની મુખ્ય શહેરમાં સ્થાપના.			પા. ૨૪૬-૩૩૦

- ૬૪ શાસ્ત્ર વિશારદ મહોપાધ્યાય શ્રી યશોવિજયજી કૃત શ્રી પાર્શ્વનાથજી
સ્તવન. (પદ્ય) પા. ૨૫૪
- ૬૫ જૈનોત્પત્તિ દોષ દર્શન. પા. ૨૫૬
- ૬૬ માનથી શુ' ધર્મપ્રાપ્તિ થઈ શકે છે? ... પા. ૨૬૩
- ૬૭ રતલામમાં શ્રી વીર જયંતી મહોત્સવ-તેને અંગે શ્રી હંસવિજયજી
મહારાજનું ભાષણ. પા. ૨૬૬
- ૬૮ શ્રીમદ્ આનંદધનજીના પદનો અનુવાદ. પા. ૨૭૨
- ૬૯ સુધારો. પા. ૨૭૨
- ૭૦ ભાવનગરના શ્રી સંઘે જૈન શાસન અને જૈન એડવોકેટ પત્ર માટે
કરેલ ઠરાવ. પા. ૨૭૬
- ૭૧ ન્યાયાલોનિધિ શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરિ (આત્મારામજી મહારાજ)ની
જયંતી ઉત્સવ જેઠ શુદ્ધ ૮ ના રોજ ગવાયેલા ગાયનો. પા. ૨૭૮-૨૮૬
- ૭૨ જૈનોને ઉદયમાં આવતાં અંતરાયો. પા. ૨૭૯
- ૭૩ વિનયથી શુ' ધર્મપ્રાપ્તિ થઈ શકે છે? પા. ૨૮૬
- ૭૪ અમારી સલાનો કરવામાં આવેલ અઢારમો વાર્ષિક મહોત્સવ (જેઠ
શુદ્ધ ૭) અને શ્રીમદ્ આત્મારામજી મહારાજની સ્વર્ગવાસ તિથીના
રોજ પાલીતાણે (જેઠ શુદ્ધ ૮ ના રોજ) ઉજવાયેલ જયંતી મહો-
ત્સવ. પા. ૩૦૧
- ૭૫ મુંબઈ લાલબાગમાં સ્વર્ગવાસી પૂજ્યપાદ આચાર્ય શ્રીમદ્ વિજયા-
નંદસૂરિ (આત્મારામજી મહારાજ)ની ઉજવાયેલી જયંતી..... પા. ૩૦૨
- ૭૬ રતલામ, પાટણ, આકોલા અને મહેસાણામાં ઉક્ત મહારાજની ઉજ-
વાયેલ જયંતી. પા. ૩૨૮
- ૭૭ શ્રી જૈનવાણી રૂપ ગંગાની સ્તુતિ પા. ૩૩૧
- ૭૮ ઉપાધ્યાયજી મહારાજ શ્રી વીરવિજયજી મહારાજના આવાગમન
પ્રસંગે ભાવનગરમાં ગવાયેલ ગૂહલી પા. ૩૩૨
- ૬૯ જૈનોના ઉદયના છ તત્ત્વો પા. ૩૩૩
- ૮૦ સમતારંગમાં રમણ કરવા આત્માને વ્યક્તિગત સંબોધન (પદ્ય). પા. ૩૪૫
- ૮૧ શૃંગારથી શુ' ધર્મ પ્રાપ્તિ થાય છે? પા. ૩૪૬
- ૮૨ પ્રવર્તકજી મહારાજ શ્રી કાન્તિવિજયજીના પ્રયાસથી પાટણ શહેર-
માં જૈન જ્ઞાનમંદિરની યોજના પા. ૩૫૭



ॐ

अर्हं

आत्मानन्द प्रकाश

इह हि रागद्वेषमोहाद्यंजिभूतेन संसारिजन्तुना
 शारीरमानसानेकातिकटुकदुःखोपनिपात-
 पीकितेन तदपनयनाय हेयोपादेय-
 पदार्थ परिज्ञाने यत्नो विधेयः

पुस्तक ११] वीर संवत् २४३९, श्रावण. आत्म संवत् १८ [अंक १

वन्दे वीरम् ।

जयइ जगजीवजोणीविआणओ जगगुरू जगण्हो ।
 जगनाहो जगवंधू जयइ जगप्पिआमहो जयवं ॥१॥
 जयइ सुआणप्पज्जवो तित्थयरारणं अपच्छिमो जयइ ।
 जयइ गुरू द्वोगाणं जयइ महण्णा महावीरो ॥२॥



जयति जगज्जीवयोनिविज्ञायको जगद्-गुरुर्जगदानन्दः ।
 जगन्नाथो जगद्-बन्धुर्जयति जगत्पितामहो जगवान् ॥१॥
 जयति श्रुतानां प्रजवस्तीर्थकराणामपश्रिमो जयति ।
 जयति गुरुर्लोकानां जयति महात्मा महावीरः ॥२॥

गुरु-गुण-गीतम्.

कविकुलमल्लिकुलमिव चिरं, यत्पदकमलानिषेवि ।

आस्वादयति रसं हि सा, त्वं जय जय वाग्-देवि ! ॥ १ ॥

विजयानन्दं सूरिममन्दं जज मुनिचन्दं स्वच्छन्दम् ।

तं जिनवन्दं प्रतिजनवृन्दं कृतसुखकन्दं सानन्दम् ॥ अस्ताई ॥

श्रीलं तरुमिव यो जिनधर्मं, प्राप्य च्छायाहृतमज्ञधर्मम् ।

जवविपिनाध्वगजनमपि जिह्वं, समदर्शयदशुजातपखिन्नम् ॥ १ ॥

विद्यावन्तं यमतुल्यमेकं, सारासारग्रहणविवेकम् ।

ज्ञात्वा गुणगण उचितगवेषः, साहंपूर्विकमाश्रयदेषः ॥ २ ॥

जज्ञे पूर्वं सारासारं, कृत्वाऽथ मनसि येन विचारम् ।

मुद्रितमुख-दुण्डकजनकुमतं, हित्वा जेजे संविग्रमतम् ॥ ३ ॥

यावल्लोकं प्रथितसुनाम्ने, यस्मै सुतपोवर्धितधाम्ने ।

परिहृतसंसृतिपीडाशोकः, स्वस्ति वदत्यद्यावधि लोकः ॥ ४ ॥

नन्दति यस्मात्प्राप्य वियोगं, कः प्राग् धृत्वां शुजसंयोगम् ?

विरहं चन्द्रात्प्राप्य चकोरः, हृष्यति किं वा मानसचोरः ॥ ५ ॥

दत्तानन्दं वचनमरन्दं, यस्य मुखाम्बुजजवनिष्यन्दम् ।

पीत्वा जव्यन्नमरा हर्षं, दधते ऽद्यावधि गदितोत्कर्षम् ॥ ६ ॥

सूरौ यस्मिन् सति सद्-ग्रन्थाः, जाता जातः सरलः पन्थाः ।

ईदृक् कोऽन्यः कर्तुं कार्यं, शक्तः स्यादधुनेति विचार्यम् ॥ ७ ॥

रिपुता-पदगमितं खिन्नार्थम् ! हृदयास्पदगमितायमर्थम् !

विजयानन्द ! नरस्ते मूर ! निवसत्वन्या धार्ता दूरे ॥ ८ ॥

ગુરુ સ્તુતિ:

શાદ્દૃશ વિક્રોક્તિમ્.

યસ્ય પ્રૌઢતમા પરોપકૃતિજિઃ પૂર્ણાહિ પંચવ્રતી
યસ્ય શ્રીપરિવાર એવ સતતં વિશ્વોપકાર વ્રતી ।
યસ્ય ગ્રંથચયાઃ સુગૌરવયુતા ગર્જંતિ જ્ઞમિતલ્લે
તસ્મૈ સ્વર્ગતયે નમોઽસ્તુ વિજયાનંદાય સત્સૂરયે ॥૧॥

ભાવાર્થ.

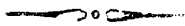
જેમના પંચ મહાવ્રતો અતિશય પ્રૌઢ અને પરોપકારોથી પૂર્ણ હતા, જેમનો જ્ઞાન લક્ષ્મીવાળો શિષ્ય પરિવાર આ વિશ્વના ઉપકારનો ઉપકાર કરવાનું વ્રત ધરનારો છે અને જેમના ગૌરવ ભરેલા ગ્રંથો આ ભૂમિ ઉપર ગાજી રહ્યા છે, તેવા સ્વર્ગવાસી શ્રી વિજયાનંદ સૂરીશ્વરને નમસ્કાર હો. ૧



આત્માનંદ પ્રશંસા.

શાદ્દૃશવિક્રીડિત.

છે સંસાર વિષે અસાર સઘળો આનંદ સંપત્તિનો,
નિત્યે વ્યર્થ અને રહે નહિ સદા આનંદ 'સત્' શક્તિનો,
વ્યાપે જે વિષયો તણે 'સ્વ' વિષે આનંદ તે ઝનિંદ છે,
આત્માનંદ તણે અખંડ ઉરમાં આનંદ તે 'સ્વ' છે.



અભિનવવર્ષના ઉદ્ગારો.

પ્રિય વાચકગણ, આર્હત ધર્મની મહત્તા, ભાવનાઓની લબ્યતા, શ્રાવક સંસારની ચારૂતા અને જૈન સાહિત્યની રસિકતાને પ્રગટ કરનાર આ તમારું પ્રેમી પત્ર આજે ખીજા દશકામાં પ્રવેશ કરે છે. વિજ્ઞાન વિલાસની અનુપમ સામગ્રીને સંપાદન કરવાની ઇચ્છાવાળા આ માસિકે પોતાની બાદ્યવચને યોગ્ય યથાશક્તિ સેવા કરી છે અને કરે છે. હજી પણ તેના અંતરની આશાએ વિશાળ છે. જેમની અગાધ વિવિધ ધાર્મિક

૧ સારી સત્તાનો. ૨ શરીરમાં. ૩ નિંદવા યોગ્ય ૪ વાંદવા યોગ્ય.

અભિનવવર્ષના ઉદ્ગારો.

૫

અને વ્યવહારિક સાહિત્યથી ભરપૂર એવી મહા સંસ્કારી અનુપમ જ્ઞાન વાણી પ્રકાશે છે, જેમની કૃતિઓમાં જ્ઞાનની અદ્ભુત શક્તિથી વિજય પતાકા ફરકી રહેલી છે જેઓ સૂક્ષ્મ બુદ્ધિના વર્કોનું અને સ્વાનુભવના સૂક્ષ્મ તત્ત્વોનું મિશ્રણ કરી ભારત વર્ષની જૈન પ્રજાને મહાન ઉપકાર કરી ગયા છે, અને જેમણે મનુષ્યોની દયામય સૂક્ષ્મ લાગણીઓને જાગ્રત કરી આર્હત ધર્મને મહાન પ્રભાવ વધારેલો છે, તેવા આર્હત મહાત્માઓના આચારો અને વિચારોની પ્રાસાદી પ્રગટ કરી પોતાના “આત્માનંદ પ્રકાશ” એ નામને સાર્થક કરવાની ભારી પ્રબળ ઇચ્છા છે. તે સાથે માનવ જીવનની ઉચ્ચતાને વધારનારા, કર્મોની કઠોર ભૂમિમાંથી ઉદ્ધાર કરનારા, વિવિધ બાહ્યોપાધિઓમાંથી મુક્ત કરી શાંતિ અને શમતાના ઉજ્જત સ્થળમાં લઈ જનારા, અને આત્માના સ્વાભાવિક ગુણોને અર્પનારા જે ગુણો, જૈનાગમમાં ઉચ્ચ આશયથી વર્ણવેલા છે, તે ગુણોની પ્રાપ્તિને માટે કેવા સાધનો મેળવવા બેઠાં, તેનું પણ યથાશક્તિ દિગ્દર્શન કરાવવાની અત્યંત અભિલાષા છે.

પ્રિય વાચકવર્ગ, આ ઉછરતું બાળક આવી આવી આશા ધારણ કરે છે, પણ એ આશાની સફળતાનો આધાર તમારા ઉપર છે; કારણ કે, મારી યોગ્યતાની પરીક્ષા તમારામાં રહેલા સદ્ગુણોથી જ થઈ શકશે. જૈન વિદ્વાનો લખે છે કે, “માનવ જીવનની મહત્તા મેળવવાને માટે પ્રથમ ઉચ્ચ ભાવમય સામગ્રી સંપાદન કરવી બેઠાં. તે સામગ્રીમાં પ્રથમ પદે ધર્મનું સ્થાપન કરવામાં આવેલું છે. એક ધર્મને અંગે જીવનના બધા તત્ત્વો મેળવી શકાય છે. એ તત્ત્વોમાં કર્ત્તવ્યને મુખ્યતત્ત્વ ગણેલું છે. કર્ત્તવ્યના મુખ્યત્વે ઉભય પ્રકાર છે. ઇહલોક કર્ત્તવ્ય અને પરલોક કર્ત્તવ્ય. તે બંને પ્રકાર અન્યોન્યાશ્રયે રહેલા છે. તેમનો પરસ્પર ગાઢ સંબંધ છે; એટલે ઇહલોક કર્ત્તવ્ય સાધનાથી પરલોક કર્ત્તવ્ય સાધી શકવાની યોગ્યતા પ્રાપ્ત થાય છે. ઇહલોક કર્ત્તવ્ય સાધવાને સરલ માર્ગ ગૃહસ્થ ધર્મ છે અને પરલોક સાધવાનો સરલ માર્ગ યતિ ધર્મ છે. ઉભય ધર્મથી સાધ્ય વસ્તુ આત્મ ગુણોનું સંપાદન છે. દરેક પ્રાણીના અભ્યંતરના પવિત્ર સ્થાનમાં આત્માના ઉચ્ચ ગુણો રહેલા છે. એ ગુણો મેળવવા માટે જ પ્રયાસ કરવો આવશ્યક છે. જ્યાં મધુરતા યુક્ત શાંતિ પ્રસરી રહી છે, જે અવર્ણનીય આનંદની ભૂમિકા ગણાય છે, જ્યાં અજ્ઞાનથી હૃદય તથા કર્મો કદિપણ પોતાનો પ્રહાર કરવાને શક્તિમાન થતા નથી, અને જ્યાં શાંતિ દાયક જ્ઞાનનું સામ્રાજ્ય પ્રવર્તે છે, તેવી સ્થિતિ મેળવવા માટે પ્રયાસ કરવામાં જ માનવજીવનની ઊપયોગિતા છે.” આર્હત ધર્મનો આ ઉપદેશ લેખકદ્વારા પ્રસારવાને માટે જ મારી પ્રવૃત્તિ છે.

મારો જન્મ જે હેતુથી થયેલો છે, તે હેતુ સિદ્ધ કરવાનું સામયિક મને પ્રાપ્ત થતું આવે છે, ઉચ્ચ અને ઉદાર આશયવાળા વિદ્વાન મુનિઓ અને ગૃહસ્થો પોતાના

લેખ રૂપ અમૃતથી માઈં સિંચન કરવા લાગ્યા છે. એ સિંચનના બળથી આર્હત ધર્મના તત્ત્વોના અંકુરો પ્રગટ કરી વાચકોની કેમળ વૃત્તિઓને જાગ્રત કરવાની અને માનવ જન્મ રૂપ કલ્પવૃક્ષને પલ્લવિત કરવાની મારી ધારણા સફળ કરવાનું મહાન સામર્થ્ય મને પ્રાપ્ત થયું છે.

મારા અંતરની અભિલાષા એ છે કે, ચતુર્વિધ સંઘના ચાર અંગોમાં પહેલું સાધુ રૂપ અંગ ચારિત્રના ગુણોથી અલંકૃત થઈ પરમાત્માના આનંદના અનુભવમાં તલ્લીન થઈ, આર્હત ધર્મના તત્ત્વોનું માધુર્ય ચાખે અને ચખાડે. બીજું સાધ્વી રૂપ અંગ ચારિત્રની પવિત્ર છાયામાં રહી સ્વભવિ (શ્રાવિકા) નો ઉદ્ધાર કરવા પ્રયત્ન કરે. ત્રીજું ગૃહસ્થ શ્રાવક રૂપ અંગ વિનય ચાતુર્ય, ઉદારતા અને દયા વગેરે ઉચ્ચ ગુણો સંપાદન કરી, સાત ક્ષેત્રોના તત્ત્વોનું પોષણ કરી જેની ઉપર સર્વ પ્રકારની ઉન્નતિના અદ્ભુત ગુણો સ્ફુરી રહેલા છે, એવા પોતાના માનવજીવન રૂપ ઉંચા શિખર ઉપર આરૂઢ થઈ આ સંસારને દીપાવે અને પરિણામે લક્ષ્મી, સ્ત્રી, પુત્ર-પરિવારની અનેક લાલસાઓ માંથી મુક્ત થઈ અને આ જગતની નશ્વરતા બાણી આત્મ સાધન કરવાને તત્પર થાય. ચોથું શ્રાવિકા અંગ જ્ઞાનની કળા સંપાદન કરી સુશિલ, લક્ષ્મી, કુટુંબ વાતસલતા, ઉદારતા, આત્માર્પણ અને બીજી ચતુરાઈથી પોતાના કુટુંબનું નાવ શ્રાવક સંસાર રૂપ સાગરમાં વેગથી ચલાવે અને ઘરમાં આનંદ અને સંપત્તિ શોભા વધારે; આ અંતરની અભિલાષા સિદ્ધ કરવાની આશા મેં ધારણ કરેલી છે. જે આશાની સફળતાનો આધાર મારા પોષક વર્ગ ઉપર મેં રાખેલો છે.

આજે હું અગીયારમા વર્ષમાં પ્રવેશ કરું છું, અને આ બીજા દશકાના આરંભકાળમાં જેમના પવિત્ર નામથી હું અંકિત છું, તે સ્વર્ગવાસી મહાત્મા શ્રી વિજયનાનંદસૂરિ અને તેમના પરિવારની આત્મોદ્ધાસ સહિત સ્તુતિ કરું છે.

“ જ્ઞાનામૃતમહાંજોધિરૂપાય શુજદાયિને ।

નમઃ સપરિવારાય વિજયાનંદસૂરયે ” ॥ ૧ ॥

“ જ્ઞાનરૂપ અમૃતના મહાસાગર રૂપે અને શુભ કલ્યાણ દાયક એવા પરિવાર સહિત શ્રી વિજયનાનંદ સૂરિને નમસ્કાર છે. ” ૧

ગતવર્ષમાં એકંદરે ૫૭ વિવિધ લેખોના કુસુમની સુવાસ પ્રસરાવી મારા પ્રેમી વાચકોના હૃદયને અનુપમ આનંદ આપવામાં આવ્યો છે. પ્રથમ પ્રભુ સ્તુતિ અને ગુરુ-સ્તુતિના પદોથી શુદ્ધ દેવ ગુરૂની ભકિત દર્શાવવાનો ઉચ્ચ પ્રસંગ સાબ્યો છે. પંચાબી સંસ્કૃત ઠવિ હંસરાજજીના હૃદયના સંગીતથી ગુરુભકિતની ગર્જના કરવામાં આવી છે. મારા પરમ પોષક અને અધ્યાત્મ માર્ગના ઉપાસક મહાનુભાવ મુનિરાજ શ્રી ઠપૂર-

અભિનવ વર્ષના ઉજ્જ્વાલો.

૭

વિજયજીએ પોતાના જ્ઞાનામૃતથી મારા આંતર સ્વરૂપ ઉપર આનંદમય સિંચન કરેલું છે. એકંદરે આ મહાત્માના ૧૦ લેખો છે. ઉત્તલ મહાત્માના લેખો સરલ, બોધ-દાયક અને જન સમાજને રૂચીકર છે, આ મહાત્મા પોતાના વખતનો સ્વાધ્યાય, ધ્યાન વિગેરે મુનિપણની ક્રિયા કરવા ઉપરાંત આવા ઉપયોગી લેખો-વિષયો અને ગ્રંથો લખવામાં જ કિંમતિ વ્યય કરે છે જેને માટે જૈન સમાજ આભારી છે. માફ પોષણ પણ તેજ રીતે કેટલેક અંશે કર્યું છે. હજી પણ મને સંપૂર્ણ ખાત્રી છે, કે આ નવીન વર્ષમાં તે મહાત્મા વધારે સારા લેખો આપી મને ઉન્નત બનાવી જૈન કોમને અપૂર્વ આત્મિક આનંદ તે દ્વારા પ્રાપ્ત કરાવશે. તે મહાનુભાવે અદાર પાપસ્થાનકની સર્જીયોનું વિવેચન આપી મારા ઊપાસકોના અધ્યાત્મ ભાવને જગૃત કર્યો છે, તે ઉપરાંત તે મહાનુભાવે પરમ યોગી મહાત્માનો સુદ્રા લેખ, મોહ વિકલ સંસારી જીવોનું ચરિત્ર, વ્યાખ્યા સહિત ચિદાનંદજી કૃત પદ અને શ્રીમંદર સ્વામીની વિનંતિના ઉત્તમ લેખો. મારા અંતરંગ સ્વરૂપને સુશોભિત બનાવ્યું છે. સિવાય ત્રણ લેખો Success, Vijay એવી સંજ્ઞાથી અત્રસ્ય ઉત્સાહી ઉછરતી વયના એક જૈન યુવક શાહ કૃતોદયદંડજેરભાઈના છે. જેણે પણ માફ પોષણ સાફ કર્યું છે. તેઓ ધાર્મિક, સંસ્કૃત અને ઇંગ્લીશ કેળવણી પામેલા અને ધર્મના એક સારા અભ્યાસી હોઈને તેમણે સંપાદન કરેલી ધાર્મિક કેળવણીનો લાભ જૈન સમાજને આપવા એક વર્ષથી લેખો આપવાની કરેલી શરૂઆત પ્રશંસાપાત્ર અને યશસ્વી નિવડી છે. આવા પ્રયાસથી તેમની લેખન કળા ઉન્નત બનતાં ભવિષ્યમાં વધારે વિજયી નિવડશે, એમ ગયા વર્ષમાં કરેલા તેઓના પ્રયાસથી ખાત્રી થાય છે. બે લેખ મારી ઉત્પાદક સંસ્થાના સેક્રેટરીના છે. સિવાય આખા વર્ષના દરેક અંકમાં પ્રભુ સ્તુતિ તેમજ બીજા તત્ત્વજ્ઞાન ઉપરના પદાત્મક લેખો જીજ્ઞાસુ ઉમેદવાર, એ સંજ્ઞાથી અત્ર નિવાસી આ સભાના એક સભાસદના છે. તેઓ ધર્મના જીજ્ઞાસુ છે. અને તેઓના પદાત્મક વિષયો સરલ અને સુબોધક હોઈને આગળ ઉપર તે વધારે રસમય દેખાશે. બે લેખ એક ગદ્યમાં અને એક પદ્યમાં શાહ-ભાવજી દામજી પંડિત હાલમાં મુખ્ય નિવાસી કે જેઓ આ સભાના સભાસદ છે તેમના છે. તેઓ સંસ્કૃતનું સાફ જ્ઞાન ધરાવે છે. તેઓ પદ્ય કરતાં ગદ્યમાં લેખો લખવા તરફ વધારે લક્ષ આપે તો ભવિષ્યમાં તેઓ સાફ કામ કરી શકશે એવો સંભવ છે. ગત વર્ષમાં મારા પ્રેમી લેખકોએ કેટલાએક પલોના અલંકારો મને પહેરાવ્યા છે. નિઃસ્પૃહતા ભાવ, સિદ્ધચક્રનવપદજી પ્રત્યે અભ્યર્થના, રત્નાકર પચીશી, વ્યાલાના પૂજારી, અનુભવ સ્વરૂપાષ્ટક, વીરના બાળક, પાર્શ્વજિન સ્તવન, આહત અમણુ ધર્મ ફલાસિ, સહજ આત્મ સ્વરૂપ સ્થિરતા ગુણ પ્રાપ્ત્યર્થે તદ્ વિચારાષ્ટક, સ્વર્ગસ્થ સૂરીધરજી શ્રીમદ્ આત્મારામજી પ્રતિ અભ્યર્થના, ધ્યાન અને જૈન શાસન ગીત આવા આવા પદ્યમય અલંકારોએ મારા દ્રવ્ય અને ભાવ સ્વરૂપમાં વિશેષ સૌંદર્ય

ઉપજીવ્યું છે. આત્માને આનંદ ઉપજીવવાનો મારો હેતુ સિદ્ધ કરવાના સાધન રૂપે આત્માનું આત્મસ્વરૂપ, અદ્વૈત્ય આત્મવિદ્યા, પ્રાચીન ભાવના, માનસિક ખીલવણી, ચારિત્ર ઉત્તમ બનાવવાની અગત્ય અને પવિત્ર જીવન અને તેની પ્રતિજ્ઞાઓ એ વિષયો મને ઉપલબ્ધ થયા હતા, જેમાંથી મારા પ્રેમી વાચકોના હૃદયો અનુપમ બોધ મેળવી શક્યા છે. જૈન સાહિત્ય, સાત ક્ષેત્રો અને તેના અંતરંગ હેતુઓના ગંભીર વિષયો આદિથી અંત સુધી ધારણ કરી મેં મારા પ્રેમી વાચકોને પ્રબોધની પ્રસાદી આપી છે. તે સિવાય વર્તમાન કાળની જૈન પ્રજાને કર્તાવ્યનો બોધ આપવાને બહાર સંસ્થાઓની સુધારણાના અને ઉન્નતિની સાધનાના બીજા વ્યવહારિક વિષયો આપવાની મારી અંતરંગ અભિલાષા પણ પૂરી કરવામાં આવી છે. તે ઉપરાંત મારા દ્રવ્ય અને ભાવ સ્વરૂપને સુશોભિત કરનાર અને મારો ઉદ્ય બોધ અંતરમાં આનંદ પામનાર વિદ્વદ્વત્ત શ્રીમન્મુનિ રાજશ્રી વલ્લભવિજયજી મહારાજના બહાર ભાષણના વિષયોની ભવ્યતાથી હું વિભૂષિત થયેલ છું અને તે મહાનુભાવની વ્યાખ્યાન વાણીના વિલાસને પ્રગટ કરી હું મારી મનોગત ખારણા સફળ કરવા શક્તિમાન થયેલ છું.

પ્રિય વાચક બંધુઓ, મને કહેતાં આનંદ ઉપજે છે કે, આ નવીન વર્ષે હું મારા સ્વરૂપને વિશેષ સૌંદર્યવાળું કરવા સમર્થ થયેલ છું. મારા સંપાદકો અને ઉત્સાહી લેખકોના આશ્રયથી મને દરેક પ્રકારની સુઠરતા-વિશાળતા પ્રાપ્ત થઈ છે. તે બોધ મારા ભાવિક ઉપાસકોને આનંદ થયા વિના રહેશે નહિ. આ માટે વિશાળ સ્વરૂપ કેવળ દ્રવ્યમાં નહીં પણ ભાવમાં ઉત્તરોત્તર વૃદ્ધિ પામતું થાય અને મારા ઉત્તમ લેખ રૂપી દર્પણમાં પ્રિય વાચકોના હૃદયના ભાવ પ્રતિબિંબ પડે, એવી મારી આર્હત ધર્મના અધિષ્ઠાયક પ્રત્યે પ્રાર્થના છે.

છેવટના મારા ઉદ્દગાર એ છે કે, મારા ઉત્તમ અધિકારી વાચકોની ચિત્ત રૂપી ઉત્તમ ભૂમિ જ્ઞાનમય સદ્ભાવના રૂપ હોયે ખેડાઈ તેની અંદર સમ્યક્ત્વ રચતું સિંચન થાય અને તેમાં વાવેલા જ્ઞાન બીજ કલ્યાણ રૂપ ફળ આપી આત્માનંદનો મહાન લાભ આપે અને જેઓના હૃદયમાં સાંસારિક વિષયો પ્રત્યે વૈરાગ્ય, આત્મજ્ઞાન અને આત્માનંદના અગાધ પ્રેમના તીવ્ર લાગણીના વહનો નિરંતર વહન થતાં દેખાય અને તેને લઈને જેઓ આત્માના આનંદમાંજ વિશ્રામ લેવા રૂપ શાંતિ સંપાદન કરવાને તત્પર હોય, તેમની આંતર ધમ્મજા સફળ થાય. તે સાથે જેઓ ધર્મ, નીતિ, ગૃહ-સંસાર અને શુદ્ધ વ્યવહારના માર્ગોનું સુક્ષ્મ અવલોકન કરવા ધમ્મજા હોય, જેમના અંતરના ઉઠા પ્રદેશમાં પોતાના ધર્મની અને કોમની ઉન્નતિના વિચારો ઉત્પન્ન થતા હોય તેવાઓને મારા નવનવા ભાવ સ્વરૂપમાંથી આનંદ મળે.

શ્રીમાન્ ચિદાનંદજી કૃત લઘુતા ભાવના પદ.

૯

પ્રિય વાંચકો, આ બીજા દશકામાં પ્રવેશ કરતાં શ્રી વીર પરમાત્માના શાસન દેવતાને પ્રાર્થના કરું છું. કે, મારી પોષક અને પાલક એવી જૈન પ્રજામાં ગૃહસ્થ વર્ગ સાત ક્ષેત્રોના અંતરંગ હેતુઓને સમજી તેમની ઉન્નતિ સાધવા તત્પર બનો, પૂજ્ય યતિવર્ગ વિષયોની અનિત્યતા, અને સર્વ વસ્તુઓની નિસ્સારતા સમજી અધ્યાત્મ રૂપ સુધારસના મધુર સ્વાદમાં તલ્લીન બનો, ચતુર્વિધ સંઘ સંપ રૂપી કલ્પવૃક્ષની છાયામાં રહી કલ્લોલ કરો અને મહોપકારી સ્વર્ગવાસી મહાત્મા શ્રી વિજયાનંદ સૂરિના પરિવારની ઉપદેશ વાણી રૂપ ભાગીરથી ભારત વર્ષની જૈન પ્રજાને પવિત્ર કર્યા કરો.

તન્વન્ શ્રેયોઽશુનિચયં ધુન્વન્નજ્ઞાનજં તમઃ ।

જૈનધર્મનિજ્ઞાનાથો રાજતાં ભારતાંબરે ॥ ૧ ॥

“કલ્યાણ રૂપ કિરણોના સમૂહને વિસ્તારતો અને અજ્ઞાનથી ઉત્તમ થયેલા અંધકારને નાશ કરતો જૈન ધર્મરૂપી ચંદ્ર આ ભારત વર્ષ રૂપી આકાશમાં વિરાજે. ૧

ૐ

શાંતિ:

શાંતિ:

શાંતિ:

શ્રીમાન્ ચિદાનંદજી કૃત,
લઘુતા ભાવના પદ.

(ભાવાર્થ સમેત)

(લેખક—મુનીરાજ શ્રી કર્પૂરવિજયજી મહારાજ)

લઘુતા મેરે મન માની, લઈ ગુરુગમ જ્ઞાન નિશાની. લઘુ ૧ આંકળી
મદ અઘ્ર જીનોને ધારે, તે દુર્ગતિ ગયે વિચારે;
દેશો જગતમે પ્રાની, દુઃખ લહત અધિક અજિમાની. ॥ લઘુ ॥ ૧ ॥
શશી સૂરજ બમે કહાવે, તે રાહુકે બસ આવે;
તારા ગણ લઘુતા ધારી, સ્વરજ્ઞાનુ જીતિ નિવારી. ॥ લઘુ ॥ ૨ ॥
છેટી અતિ જોયણગંધી, લહે સ્વદરસ સ્વાદ મુગંધી;
કરટી મોટાઈ ધારે, તે ઠાર શીશ નિજમારે. ॥ લઘુ ॥ ૩ ॥
જવ બાલ્લચંદ્ર હોઈ આવે, તવ સહુ જગ દેશ્વળ ધાવે;

પૂનમ દિન ચ્ચા કહાવે, તવ ક્ષીણ કલા હોય જાવે. ॥ લઘુ ॥ ૪ ॥

ગુરુવાઈ મનમે વેદે, નૃપશ્રવણ નાસિકા ઝેદે;

અંગમંદે લઘુ કહાવે, તે કારણ ચરણ પૂજાવે. ॥ લઘુ ॥ ૫ ॥

શિશુ રાજધામમે જાવે, સર્ચી હિલમિલ્લ ગોદ સ્વીલાવે;

હોય ચ્ચા જાણ નવિ પાવે, જાવે તો સીસ કટાવે ॥ લઘુ ॥ ૬ ॥

અંતર મદ જાવ વહાવે, તવ ત્રિજુવન નાથ કહાવે;

ફમ ચિદાનંદ પ ગાવે, રહણી ચિરલા કોલ પાવે ॥ લઘુ ॥ ૭ ॥

ભાવાર્થ—લઘુતા-નમ્રતા-વિનય વૃત્તિ એ સદ્ગુણની કૃપાથી પ્રાપ્ત થયેલ જ્ઞાન સ્વાત્મામાં પરિણામ પામ્યાનું પ્રગટ લક્ષણ જણાય છે, એટલે કે લઘુતા-નમ્રતા એ ગુરુગમ જ્ઞાનની નિશાની છે. અને એથીજ એવી નમ્રતા મને ગમે છે.-નમ્રતામાં મને ઘણુંજ મહત્વ રહેલું લાગે છે. જે આપડાં જીવોએ ભતિમદ, કુળમદ, બળમદ, બુદ્ધિમદ, તપમદ, લાભમદ, રૂપમદ અને ઐશ્વર્યમદ, એ આઠ પ્રકારના મદ તે તે વસ્તુ-સામગ્રી પામીને કરેલ છે એટલે જે જીવો એ વસ્તુ સામગ્રીને જીરવી શક્યા નથી અને એથીજ અહંકારમાં આવી જેઓ ઉન્નત બની ગયા છે, તે આપડાના બૂંડા હાલ બન્યા છે. તેઓ નીચી ગતિમાં ગયા છે અને જે વસ્તુને તેમણે ગર્વ કરેલો તે વસ્તુનીજ તેઓ ન્યૂનતા-હાનિ પામ્યા છે. એમ અનેક ચરિત્ર વાદોથી સિદ્ધ થયું છે. પ્રશમરતિ પ્રમુખ સમર્થ શાસ્ત્રોએ એકવાક્યતાથી એજ વાતનું સમર્થન કરેલું છે. વળી આપણા ભતિ અનુભવથી પણ જાણીએ-જાણીએ છીએ કે અભિમાની લોકોજ અધિક દુઃખી થાય છે-તેમનેજ વધારે સહન કરવું પડે છે ! જ્યારે તેમને મદ ચઢે છે ત્યારે તેઓ ઉન્નતપણે નહિં બોલવાનું બોલી દે છે અને નહિં કરવાનું કરી દે છે, પણ પછી જ્યારે તે બોલેલ કે કરેલ વાતને નિર્વીહ કરવા પૂરતું સામર્થ્ય પોતાનામાં જણાતું નથી ત્યારે તેમને ઝુરી ઝુરીને કે ઠવચિત્ આપઘાત કરીને મરવું પડે છે, એવો ભાર કડવો અનુભવ અભિમાની જીવોને કરવો પડે છે. ૧

જૂઓ ! ઊંચે આકાશમાં ફરતા ચંદ્ર અને સૂર્ય બંને મોટા જ્યોતિષ ચક્રન નાયક કહેવાય છે. તેમનું રાહુ ગ્રહણ કરી લે છે, જ્યારે તારાઓનો સમૂહ લઘુતા ધાર ચંદ્ર સૂર્યનીજ પ્રજ્વળતરીકે તાબેદારી ઊઠાવે છે તો તેમને રાહુથી ગ્રહણ (અસન) કરેલેવાની ભીતિજ રહેતી નથી. નિર્ભયપણે તે પોતપોતાના માર્ગમાં સંચર્યા કરે છે. ૨

વળી જૂઓ કે કીડી સ્વરૂપ-પ્રમાણમાં ઘણી છોટી જણાય છે. તોપણ તે મન ગમતા પદ રસના સ્વાદ લહી શકે છે, તેમજ મનમાનતો સુગંધ પણ મેળવી શકે છે અંદાથી સ્વરૂપ-પ્રમાણમાં જખરજસ્ત છે તો તે પોતાના માથે સૂંઢવતી ધૂળ લહી લહીં નાંખતો જણાય છે. ૩

સામ્રાજ્યોનો સદ્ ઉપદેશ.

૧૧

તેમજ જ્યારે ચંદ્રમાની એકાદ કળાજ ખીલતી લોકોને જીવામાં આવે છે, ત્યારે સહુ કોઈ ચાહના કરી તે ઊગતી કળાને દેખવા આતુર રહે છે. (ખીજનો ચંદ્ર ઊગતો જીવાની ઘણાને ટેવ હોય છે.) પણ પછી અનુક્રમે કળાની વૃદ્ધિ થતાં જ્યારે પૂર્ણિમાને દિવસે તે સંપૂર્ણતા પામેલો જણાય છે એટલે સહુથી મોટો થાય છે ત્યારે તેનું એટલું મહત્વ રહેતું નથી પણ ઊલટો તે પોતાની કળામાં દિન દિન ન્યૂનતા જ પામતો જતો જીવામાં આવે છે. ૪

વળી જૂઓ તો આપણા અંગમાં ચક્ષુ, શ્રવણ અને નાસિકા જે મુખ્ય મુખ્ય અંગો ગણાય છે તે અંગોને કંઈ તથાપ્રકારના અપરાધમાં આવવાથી રાજા છેલ્લાને હુકમ કરે છે, ત્યારે જે ચરણ (પગ) આપણા અંગમાનો નિકૃષ્ટ ભાગ ગણાય છે તેનેજ તથાપ્રકારના ઉત્તમ ગુણના સંજોગથી મોટા મોટા માંધાતોઓ પણ પૂજે છે.

તેજરીતે કદાચ કોઈ નાનું ખાળક રાજા મહેલમાં જઈ ચઢ્યું હોય તો તેને પ્રીતિથી ગોદ (ખોળા) માં ખેસાડી સહુ સખીઓ રમાડે છે, પણ કદાચ કોઈ દુર્ભાગ્યે મોટી વયવાળું માણસ ત્યાં જઈ ચઢે તો તેના જાનજ જોખમમાં આવી જાય છે, કેમકે ત્યાં અંતેરમાં અણુજણ્યાં મોટાટી વયવાળાને જવાની સજ્જ મનાઈ હોય છે. ૬

જ્યારે આત્મા વિવેક શક્તિ જોગે ઉક્ત આઠે મહને ગાળી નાંખે છે, અને કેવળ નિર્મલ-પરમ નમ્ર ભાવને ધારણ કરે છે ત્યારે તે ત્રણ ભુવનના પ્રાણીઓને રક્ષવા સમર્થ થઈ શકે છે. શ્રીમાન્ ચિદાનંદજી મહારાજ કહે છે કે કોઈ વીરલ આત્માથી જનોજ ઉપર જણાવેલા બધા મહોને ગાળી નાંખી નિર્મલતા કહે છે અતિ નમ્રતા ધારી ઉત્તમ રહેણીએ રહે છે, અને એવા ઉત્તમ જનોજ ખરેખર સ્વહિત પૂર્વક પરહિત કરવાને સમર્થ થઈ શકે છે. આપણે પણ આપણા શ્રેય-કલ્યાણાર્થે એજ સન્માર્ગ આદરવો ઉચિત છે.

ધર્મશાસ્ત્ર

સ્વ પરના હિત-શ્રેય-કલ્યાણાર્થે ભાવના ચતુષ્ટયનો
સમાશ્રય કરવા ભવ્યાત્માઓ પ્રત્યે સમર્થ

સામ્રાજ્યોનો સદ્ ઉપદેશ.



(લેખક—મુનિરાજ શ્રી કર્પૂરવિજયજી મહારાજ)

પરહિત ચિન્તા મૈત્રી, પરદુઃખ વિનાશિની તથા કરુણા;
પરમુખ તુષ્ટિ મૃદિતા, પરદોષોપેક્ષણ મુપેક્ષા.

(શ્રી હરિભદ્રસૂરિ: ચોડવક મધ્યે.)

ભાવાર્થ—પરતું હિત—શ્રેય કેમ થાય ? એવું ઉદાર મનથી ચિંતવન કરવું તેનું નામ **મૈત્રીભાવ**, પરનાં દુઃખલજન કરવા પૂરતો પ્રયત્ન સેવવો તેનું નામ **કરુણાભાવ**, પરની સુખ સમૃદ્ધિ દેખી સંતોષ પામવો તે **મુહિતાભાવ**, અને પરના દોષ દેખી ચિરકાલ નહિ જતાં સમતા ધારવી તે **ઉપેક્ષાભાવ**, અત્યંત હિતકર બાણી સદા સર્વદા ધર્માર્થી બાંધ બહેનોએ આદરવા યોગ્ય છે.

**મૈત્રી પરસ્મિન્ હિતધીઃ સમગ્રે જવેત્ પ્રમોદો ગુણ પક્ષપાતઃ
કૃપા જયાર્તે પ્રતિકર્તુમીદોપેક્ષૈવ માઘ્યસ્થ્યમવાયં દોષે.**

(અધ્યાત્મ કલ્પદ્રુમે, શ્રી મુનિ સુંદર સૂરિઃ)

ભાવાર્થ—સમગ્ર પ્રાણી વર્ગ ઉપર હિત બુદ્ધિ રાખવી તે **મૈત્રી ભાવના**, તીવ્ર શુભાનુરાગ ધારણ કરવો તે પ્રમોદ (અથવા મુહિતા) ભાવના, મરણાદિક ભયથી આકુળ થયલા પ્રાણીઓને બચાવી લેવાની આંતર ઇચ્છા તે કૃપા યા કરુણાભાવના અને કોઈ રીતે સુધારી ન શકાય એવા પરના દોષ તરફ રાગ દ્વેષ રહિત મધ્યસ્થ પરિણામ જ રાખવો તેનું નામ ઉપેક્ષા ભાવના કહેવાય છે. ઉક્ત ભાવના ચતુષ્થય પ્રતિ દિન સદુ સજ્જન બાંધ બહેનોએ ચિતારવા યોગ્ય છે.

**મા કાર્ષીત કોઽપિ પાપાનિ, મા ચ જૂત્ કોઽપિ દુઃખિતઃ;
મુચ્યતાં જગદપ્યેષા, મતિ મૈત્રી નિગદ્યતે.**

(શ્રી યોગ શાસ્ત્રે શ્રીમદ્ હેમચંદ્ર સૂરયઃ)

ભાવાર્થ—કોઈ પણ પ્રાણી પાપાચરણ મ કરે ! કોઈ પણ પ્રાણી દુઃખી ન થાયો ! અને જગત માત્ર દુઃખ દ્રંદ્રથી સુકત થાયો ! આવી ઉદાર ભાવના બુદ્ધિને શાસ્ત્રાકાર મૈત્રી ભાવ કહે છે. જે ખરેખર આદરવા યોગ્ય છે.

**સર્વેઽપિ સન્તુ સુખિનઃ સર્વે સન્તુ નિરામયાઃ
સર્વે જઙ્ઘાણિ પશ્યન્તુ, મા કશ્ચિત્ પાપ માચરેત્.**

ભાવાર્થ—સર્વ કોઈ પ્રાણી સુખ-સમૃદ્ધિ થાયો ! સર્વ કોઈ પ્રાણી રોગ રહિત થાયો ! સર્વ કોઈ પ્રાણી કલ્યાણી થાયો ! અને કોઈ પાપાચરણ ચરણ મ કરે ! એટલે પાપાચરણથી ડરી નેનાથી દુઃખ નહીં !

સત્તનય સંક્ષિપ્ત સ્વરૂપ.

૧૩

'સત્તનય સંક્ષિપ્ત સ્વરૂપ.

૨ કુબ્જાલિ.

મળે છે સત્તનય નદિયો, જિનાગમ રૂપ આર્ણવને;	
કરં અનુવાદ સંક્ષેપે, સ્તવિ મહાવીર સ્વામીને.	૧
પ્રથમ (૧)નૈગમ (૨)સંગ્રહ છે, વળી (૩)વ્યવહાર (૪)રૂબુ સુત્રે;	
અને છે (૫)શબ્દ (૬)સમભિરૂઢ, (૭)એવંભૂત છે અત્રે.	૨
સર્વ અર્થો છે સામાન્યે, અને વિશેષ સાથે છે;	
ગણો જાત્યાદિ સામાન્યે, વિશેષ જ ભેદ પાડે છે.	૩
બુદ્ધિ એક સેંકડો ઘટમાં, રહે છે ધર્મ સામાન્યે;	
કરે નિજ નિજનું લક્ષ, જનો વિશેષ જાણીને.	૪
ગણે નૈગમ વસ્તુને, ઉભય એ ધર્મ વાળી છે;	
વિના વિશેષથી સામાન્ય, નહિં સામાન્યથી વિશેષ.	૫
જુઓ સંગ્રહ વસ્તુને, ગ્રહે સામાન્ય ભાવે એ;	
નથી સામાન્યથી ધતર, કુસુમ આકાશની પેરે.	૬
વનસ્પતિ વિણ નથી કાંઈ, જુઓ સહુ વૃક્ષ પેખીને;	
વળી ઋષાણુ થકી જો ભિન્ન, નથી આંગુલી આદિ એ.	૭
સર્વ અર્થો વિશેષાત્મક, મુણે વ્યવહાર જ્યાં પોતે;	
પ્રથક વિશેષથી સામાન્ય, નહિં ખર શૃંગ દૃષ્ટાતે.	૮
વહે છે હ્યો વનસ્પતિને, કહો તેથી શુ લેવું એ;	
નાહિં આમ્રાદિ વિશેષો, વિનાએ વાક્ય મિથ્યા છે.	૯
ફપદે લેવો વૃણે પટ્ટી, એ આદિ લોક વ્યવહારે;	
બને ઉપયોગ એ વિશેષ, ન સિદ્ધિ માન સામાન્યે.	૧૦
રૂબુ સુત્ર ગ્રહે પર્યાય, કરે જે કાર્ય પોતાનું;	
અતિત અને અનાગતના, અને અન્યના તે છોડી દે.	૧૧
અતિત અને અનાગતના, ને પર પર્યાયથી સિદ્ધિ;	
નહિં જાણે વિચારો એ, ગગન કુસુમની પેરે.	૧૨
વળી નામાદિ ચારેમાં, ગ્રહે છે ભાવ ને પોતે;	
તજે પહેલાં ત્રિ નિશ્ણેપા, પછીના ન્યાય સાથેએ.	૧૩

૧ શ્રીમાન વિનયવિજયજી કૃત નયકર્ણિકા ઉપરથી. ૨ ગણલમાં પણ આવે છે. ૩ સમુદ્ર.
૪ હાય. ૫ લેએ. ૬ પગે.

૧૪

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

અર્થ એકાર્થ વાચી છે, લહે પર્યાય લેહો તે;	
છતાં શબ્દ ગ્રહે એકાર્થ, કળશ ઘટ કુંભ આદિતે.	૧૪
સમ-ભિરૂઠ જીઓ પોતે, વદે પર્યાય લેહોથી;	
પ્રથક્ અર્થો અને સઘળા, કળસ ઘટ-ઘટ પટાદિ જ્યુ.	૧૫
જીઓ પર્યાય લેહોથી, ન પામે લેહ વસ્તુતો;	
પ્રથક્ પર્યાયના લેહે, કહો ઘટ પટ એકજ એ.	૧૬
એવંભૂત તે નિશ્ચય, કરે નિજ કાર્ય સિદ્ધિને;	
લહે પર્યાય એકજ એ, ગણે વસ્તુ સ્વભાવજ તે.	૧૭
યદિ કાર્ય કરે નહિ તો, ગણી વસ્તુ એ પોતાનું;	
છતાં વસ્તુ ગ્રહી લેવી, પટે ઘટત્વ જાણી કયું ?	૧૮
કુમેથી એ નયો સર્વે, યથોક્તર શુદ્ધ ભાવે છે;	
અને એક એકના સો લેહ, મળી સપ્ત શત અને છે એ.	૧૯
એવંભૂત સમભિ રૂઠ, નો અંતર શબ્દમાં,	
અને તવ પંચ ન્યાયોએ, લહે પંચ શત લેહો તે.	૨૦
૧૯ દ્રવ્યાસ્તિકને રપર્યાય-માં અંતર બનાવો તો;	
પ્રથમના ચાર દ્રવ્યો છે, પછીના ત્રિષ્ટ પર્યાયે.	૨૧

(વસંત તિલકા વૃત્ત.)

સર્વે નયો વિષમ ભાવ ધરે તથાપિ, શેવા કરે વીર વિભો ! તુઝ આગમોની;
રાજા પરસ્પર કરે જિમ યુદ્ધ ભારી, અંતે ગ્રહે નરપતિ તણી શેવ સારી. ૨૨
આવા નચાર્ય રૂપ સર્વ સુગંધો પુષ્પે, અચી કરી વીર વિભુ વિનયા ભિધાને:
વિજ્યાદિ દેવ શીશ સિંહ વિજય ગુરૂને, સંતોષ હેતુ રચી દ્રીપ પુરે કૃતિએ. ૨૩

(હરિગીત-વૃત્ત)

ઉપકારી જવાહિર ચંદ્રના સદ્ગુણોધર્મો અવગાહિને,
નય માર્ગની આ રૂપ રેખા સાધ્ય સાધક જાણીને;
અનુવાદ આજે મેં કર્યો અતિહર્ષે એહ કૃતિ તણે,
મિથ્યામિ હુષ્કૃત તે હજી જિન વાણીથી વિપરિતનો. ૨૪

(જ્ઞાસુ-ઉમેદવાર)

૧ મહિષેણુ સુરિ કૃત સ્વાદ્વાદ મંજરીની ટીકામાં નયવર્ણન અધિકારે દ્રવ્યાસ્તિકમાં પહેલાં ત્રણ અને પર્યાયાસ્તિકમાં પછીના ચાર કહેલ છે. ૨ પર્યાયાસ્તિક

દાનવીર રત્નપાળ.

૧૫



(સ્વતંત્ર-અનુવાદ)

કલ્યાણ લક્ષ્મીના સ્થાનરૂપ એવા નાભિરાજના પુત્ર શ્રી આદિનાથ ભગવાનને નમસ્કાર છે, જે ભગવાનનું પવિત્ર નામ કદંબવૃક્ષની જેમ મનુષ્યોને મનવાંછિત આપે છે.

દાન, શીલ, તપ અને ભાવ એ ચતુર્વિધ ધર્મ સંપત્તિઓનો હેતુ, સંસાર ચતુર્વિધ ધર્મ સાગરનો સેતુ અને મહાન્ આપત્તિઓનો કેતુ—નાશકારક છે. નો મહિમા.

તે ચતુર્વિધ ધર્મમાં દાન ઉત્કૃષ્ટ છે, કારણ કે, દાનાદિક, ધર્મના પરસ્પર વાદના પ્રસંગની યુક્તિવડે જિનેશ્વરોએ તેને સર્વમાં પ્રથમ દાનનો મહિમા ગણેલું છે

એક વખતે દાન, શીલ, તપ અને ભાવને મોક્ષમાર્ગને માટે પરસ્પર મોટો સંવાદ થયો. સર્વે પોતપોતાના માહાત્મ્યનો ગર્વ ધરવા લાગ્યા. દાન, શીલ, તપ અને ભાવનો પરસ્પર સંવાદ. તેમાં પ્રથમ દાને ગર્વથી જાણ્યું કે, હું જ મોક્ષનું મુખ્ય કારણ છું, બીજા તમે શીલ, તપ અને ભાવ મારા સહકારી છો. મેં શાલિભદ્રને એટલી પ્રાઠતા પર ચડાવ્યો હતો કે જેથી એકજ જન્મમાં મોક્ષે જવાનો હતો, એ વાત જગ જાહેર છે. ધના સાર્થવાહુના જન્મમાં માત્ર સાધુઓને ઘી પેહોરાવવાથી શ્રી યુગાદીશ ભગવાન ત્રણ લોકના પિતામહ થઈ પડ્યા છે, એ મારાજ પ્રભાવથી. શ્રી યુગાદિ ભગવાને પોતાનો પ્રપૌત્ર શેરડીના રસનું દાન કરતાં તેના હાથની નીચે પોતાનો હાથ રાખ્યો હતો, એ પણ માફ જ માહાત્મ્ય. મોક્ષ માર્ગમાં પ્રવર્તેલા જે મહાત્માઓ કોઈ પણ કામમાં કોઈની સહાય લેવા ધૃષ્ટતા નથી, પણ તેઓ દાતાની અપેક્ષા રાખે છે. વધારે શું કહું? પુરૂષના ધરમાં જે નવનિધિ તથા અષ્ટસિદ્ધિઓ તેમજ જે કાંઈ ભોગ—આરોગ્ય વગેરે દેખાય છે, તે માફ જ (દાનનું જ) ફળ છે”

દાનના આવા ગર્વિષ્ટ વચનો સાંભળી શીલે પોતાનો ઉત્કર્ષ બતાવતાં કહ્યું, “મોક્ષના અંગોમાં તો યુક્તિથી મારીજ મુખ્યતા ઘટે છે. બીજા દાન, તપ, અને ભાવની મુખ્યતા ઘટતી નથી. જ્યોત્સના, સુદર્શન શેઠ અદ્ભૂત અષ્ટ પ્રાતિહાર્ય ઉત્પન્ન કરી મોક્ષે

ગયો, તેનું કારણ હું પોતે (શીલ) જ હતું, મારા સિવાય બીજું કોઈ કારણ ન હતું. વળી પૂર્વે સીતા સુલદ્રા વગેરે સતીઓએ જે દુઃસાધ્ય કામ સાધેલા છે, તે પણ મારું (શીલનું) જ નિર્દોષ માહાત્મ્ય હતું. નારદમુનિ કે જે સ્વેચ્છાચારી, સદોષ કામ કરવામાં તત્પર અને લોકોમાં કલહ કરાવવામાં પ્રખ્યાત ગણાય છે, તે પણ શુદ્ધ મને મારી આરાધના કરી મોક્ષે ગયેલા છે. જ્યાં મારો (શીલનો) અભાવ છે, ત્યાં મોક્ષ દુર્લભ છે. જિન ભગવંતોએ અપ્રમદ્ધઅર્થને જ આ સંસારનું બીજ કહેલું છે. તેને માટે કાંઈ પણ આશા આપી નથી, તેનો સર્વથા નિષેધ કરેલો છે. પુરૂષને પ્રથમ જિતેન્દ્રિયપણું અને તે પછી વિનય એમ અનુક્રમે સંપત્તિઓ પ્રાપ્ત થાય છે. તેથી સમ્યક્ત્વનું મુળ હું (શીલ) જ છું. શાસ્ત્રમાં પણ કહ્યું છે કે, “વિનયનું કારણ જિતેન્દ્રિયપણું છે. વિનયથી ગુણોનો ઉત્કર્ષ થાય છે, ગુણોના ઉત્કર્ષથી માણસો રાગી થાય છે અને માણસોના રાગથી સંપત્તિઓ પ્રાપ્ત થાય છે. આ ઉપરથી દાન, તપ અને ભાવ મારા એક સોમા અંશને પણ યોગ્ય નથી.”

દાન અને શીલનો આ ઉત્કર્ષ સાંભળી તપે જણાવ્યું, “જ્યાં સુધી આ જગતમાં મારું ઉગ્ર માહાત્મ્ય જોવામાં આવ્યું નથી, ત્યાં સુધી જ દાન, શીલ અને ભાવનું ગૌરવ ઇચ્છાય છે. ઇંદ્રો, ચક્રવર્તીઓ મહા પરક્રમી પુરૂષો જ્યારે પોતાને દુઃસાધ્ય કાર્ય સાધવાનું હોય ત્યારે મારી જ ઉપાસના કરે છે, કારણ કે, તેઓ મને પોતાની ઇષ્ટસિદ્ધિ કરવાનો જામીન ગણે છે. શાસ્ત્રકારો પણ લખે છે કે, “તપથી અસ્થિર સ્થિર થાય છે, વક્ સરલ થાય છે, દુર્લભ સુલભ થઈ પડે છે અને દુઃસાધ્ય સુસાધ્ય થાય છે.” વળી જેમ અગ્નિ ઇંદ્રણના ઢગલાને બાળી નાંખે છે, તેમ હું અનંત ભવમાં બાંધેલા દુષ્ટકર્મોને ક્ષણમાં ભસ્મ કરી નાંખું છું. તે વિષે મારે માટે શાસ્ત્રમાં પણ લખ્યું છે કે, “જો સંયમી પુરૂષ બાહ્ય અને આભ્યંતર તપ રૂપી અગ્નિ પ્રબલિત કરે તો તેના દુર્જર કર્મો પણ તત્કાળ ભસ્મ થઈ જાય છે.” આત્મા નિકાચિત કર્મોમાંથી બે પ્રકારે મુક્ત થઈ શકે છે, કાં તો તે કર્મોને અનુભવીને અથવા મારાથી (તપથી) તેમને ભસ્મ કરીને. મહાત્મા સ્ત્રીમંધર સ્વામીએ પણ મારે માટે તેમજ કહેલું છે. જો આત્મા નિષિદ્ધ—આચરણ કરવા વગેરે પાપોથી મલિન થયો હોય તો ગુરૂએ ઉપદેશ કરેલા મારાથી (તપથી) તે આત્મા સત્ત્વર શુદ્ધ થઈ જાય છે. વધારે શું કહું, બ્રહ્મહત્યા સ્ત્રીહત્યા, ગર્ભહત્યા અને ગોહત્યાના પાપોથી નરકનો અતિથિ થયેલો દ્રઢપ્રહારી મારે શરણે આવવાથી, મોક્ષે ગયો હતો. ઔણકરાબ પાપનો ક્ષય કરી જિનેશ્વરની આરાધના કરતો હતો, પણ મેં મારો હાથ ઊઠાવી લીધો, તેથી તેને નરકમાં જવું પડ્યું હતું. એવી રીતે અન્યથા અને વ્યતિરેકથી મારી ખાત્રી થઈ છે, છતાં વિદ્વાનો દાન અને શીલની પછી મારી ગણના શા માટે કરે છે? એ કાંઈ સમજવું નથી.”

દાનવીર રત્નપાણ.

૧૭

દાન, શીલ અને તપના આવા વચનો સાંભળી ભાવે ગર્વથી કહ્યું, “ અરે દાન, શીલ અને તપ, મેં બધા મારી આગળ શામાટે ગાળે છો ? જરા શરમાઓ. તમે મારાથીજ મહિમાની લક્ષ્મી પ્રાપ્ત થયા છો. તમારી ઉપર નીચેની હકીકત લાગુ પડે છે. “ મેઘ જે સમુદ્રનું જળ ભરીને ઉન્નતિ પામેલો છે, તે સમુદ્રની ઉપર ગર્જના કરતાં તેને કેમ શરમ આવતી નથી ? ” જેમ જીવ વિના દેહ, કૃણ વિના પુષ્પ અને જળ વિના સરોવર તેમ તમે દાન, શીલ અને તપ મારા વગર સમજવા. તે વિષે લખ્યું છે કે, “ આ પૃથ્વી ઉપર ઘણાં દ્રવ્યનું દાન આપ્યું હોય, બધા જિનાગમનો અભ્યાસ કર્યો હોય, પ્રચંડ ક્રિયાકાંડ આચરેલ હોય, તીવ્ર તપ કરેલું હોય અને લાંબો કાળ ચારિત્ર પાળ્યું હોય પણ હૃદયની અંદર ભાવ ન હોય તો તે બધું ફાતરાના છોલાના વાવવા જેવું નિષ્ફળ છે. ” એક સમયે મોહે ભરત ચક્રવર્તીને પોતાના ઘાઠ પાશથી બાંધી સંસાર રૂપ કારાગૃહમાં નાંખ્યો હતો, પરંતુ મેં તેને ક્ષણવારમાં મુકાવ્યો હતો. આદિનાથ પ્રભુની માતા મરૂદેવા પૂર્વે ધર્મને પ્રાપ્ત થયાં ન હતાં, પણ મોક્ષના મુખ્ય અંગરૂપ એવા મને પ્રાપ્ત થઈને ક્ષણવારમાં તે મોક્ષને પ્રાપ્ત થયાં હતાં.

આષાઢભૂતિ કપટી અને બ્રહ્મચર્યના માર્ગથી બ્રહ્મ થયો હતો છતાં મેં તેને બીજી ગતિઓમાંથી અટકાવી પરબ્રહ્મને પમાડ્યો હતો; તેમજ **ઘણાતીપુત્રનું** વૃત્તાંત જીવો. તેને વાનરની જેમ કર્મોએ નચાવ્યો હતો, પણ મારી (ભાવની) શુદ્ધિથી તે તટકાળ ઉજવળ-કેવળજ્ઞાન પામ્યો હતો. તમારે નક્કી સમજવું કે, મનુષ્યોને મારી અશુદ્ધિ હોય તો ક્ષણમાં બંધ થાય છે અને મારી શુદ્ધિ હોય તો ક્ષણમાં મોક્ષ થાય છે. મહાત્મા **પ્રસન્નચંદ્રરાજર્ષિ** તેનું સ્પષ્ટ દૃષ્ટાંત છે. વિરત અને અવિરત-એ બંને ભાઈ એના વૃત્તાંતના દાખલા ઉપરથી સર્વત્ર માફ (ભાવનું) પ્રમાણ છે. કોઈ ઠેકાણે મારા સિવાય ક્રિયાનું પ્રમાણ છેજ નહીં. ”

આ પ્રમાણે દાન, શીલ, તપ અને ભાવ પોતપોતાના માહાત્મ્યનો ગર્વ ધરી પરસ્પર વાદ-વિવાદ કરતાં કરતાં તેનો નિર્ણય કરવા શ્રી તીર્થંકર પ્રભુની પાસે ગયા. સર્વત્ર સમદૃષ્ટિવાળા, વીતરાગ અને સર્વજ્ઞ એવા પ્રભુ તેમનો વિવાદ ભાંગવાને આ પ્રમાણે સ્વોપજ વચન બોલ્યા—“ એકવાર એક એક પર્યાયને ગ્રહણ કરનારી જે વાણી તે નય કહેવાય છે. અને એકી સાથે જે એક વસ્તુના ધર્મને અવલંબન કરે નહીં, તે પ્રમા (પ્રમાણ) કહેવાય છે. સર્વજ્ઞોએ અન્યોન્ય અપેક્ષાવાળા નયોને સુનય કહેલા છે, અને પરસ્પર મત્સર ભાવથી વિષયોને ક્ષીણ કરનારાઓને દુર્નય કહેલા છે. જિન શાસનમાં દુઃખના ક્ષયને માટે ચોળેલા એક એક યોગમાં વર્તમાન અનંત કેવલીઓ થયેલા છે, તેથી તમે પ્રત્યેક સર્વ મોક્ષના અંગપણને પામેલા છો, માટે તમે પરસ્પર મત્સર ભાવ ધારણ કરી દુર્નય થશો નહીં. પ્રાયે કરીને શ્રદ્ધા યુક્ત સત્પાત્રમાં દાન કરવાથી, નિર્મળ શીલ પાળવાથી, તીવ્ર તપ આચરવાથી અને સદ્ભાવ ભાવવાથી ઘણાં.

ઓ મોક્ષ પામેલા છે. તમારા ચારેનો અન્યોન્યાશ્રય સંબંધ છે, છતાં તમારામાં રહેલ પરસ્પર ન્યૂનાધિકતા જાણવાની તમારી ઈચ્છા હોય તો સાવધાન થઈ સાંભળો, તે હું તમોને જણાવું. ” અંદ્રના કિરણોના જેવી નિર્મળતાને ધારણ કરનારા હે શીલ, હે નીયાણા વગરના તપ, અને પાપને નાશ કરનારા હે ભાવ, તમારા આરાધનથી અવશ્ય મુક્તિ થાય છે, પણ તે એકનેજ થાય છે, અને દાનથી દાતા અને અદાતા બંનેની મુક્તિ થાય છે, તે સ્પષ્ટ રીતે જોવામાં આવે છે. ”

જેમનું મન રાગ દ્વેષથી રહિત છે, એવા સર્વજ્ઞ પ્રભુના મુખ કમળમાંથી તે સર્વેની અંદર દાનની મુક્તિવાળી અધિકતા સાંભળી શીલ, તપ અને ભાવ ત્રણે મત્સર ભાવ છોડી ઈષ્ટ દાનને પોતાના અગ્રપદ ઉપર રાખી તેનું બહુ માન કરવા લાગ્યા.

દાનનું વિશેષ મહાત્મ્ય.

સર્વજ્ઞ ભગવાને ‘ આ લોક અને પરલોકમાં સંયોગ, આરોગ્ય સદ્ભોગ, ભાગ્ય અને સૌભાગ્યની સંપત્તિઓનું મૂળ કારણ દાન છે, એમ કહેલું છે. દાનથી સર્વ સ્થળે અનુપમ કીર્તિ સ્ફુરે છે.

અને દાનથી મનુષ્યને મુખ ઉપર ઉદય કરનારો પ્રકાશ પડી રહે છે. પ્રાચીન પ્રેમથી વશ થયેલા સ્વજનોની વાતો એક તરફ રહે, પણ જેઓ ખરેખરા શત્રુઓ હોય છે, તેઓ પણ દાનથી વશ થઈ સ્વતઃ પોતાને માથે પાણી ભરે છે. બધાં પ્રાણીઓ પ્રતિકૂળ હોય પણ જો દાન આપવામાં આવે તો તેઓ તત્કાલ પ્રસરતા પાપ-અપરાધોને કોરે મુકી દાતાને તાણે થઈ જાય છે. પ્રાયઃ પુરૂષોને પૂર્વના કર્મોથી ઉત્પન્ન થયેલા દુર્વાર પાપોના સમૂહ દાનથી નિર્વીર્ય થઈ નાશ પામી જાય છે. તેથી મુગ્ધ પુરૂષોએ પાત્રોના ગુણોની દરકાર રાખ્યા વિના સર્વ રીતે પ્રતિદિન દાન આપ્યા કરવું. એમ કરતાં કોઈ વાર કોઈ વખતે સત્પાત્રનો યોગ મળી આવશે. તે ઉપર કહ્યું છે કે, “ સર્વ પ્રકારે દાન આપનાર દાતાને કોઈવાર સત્પાત્રનો યોગ થઈ આવે છે. મેઘખારા સમુદ્રમાં વર્ષતાં વર્ષતાં કોઈવાર તે મોતી રૂપ થઈ જાય છે, ” એકવાર પણ શ્રદ્ધાથી સત્પાત્રને આપેલું શુદ્ધ દાન અદ્ય હોય તો પણ તે માણસોને ઘણાં લાભને માટે થઈ પડે છે. તે ઉપર કહેવત છે કે, “ બ્યાજે આપેલું દ્રવ્ય બમણું થાય છે, વેપારમાં ચોજેલું હોયતો ચોગણું થાય છે. ખેતીમાં જોડેલું હોય તો સોગણું થાય છે અને સત્પાત્રમાં આપેલું હોય તો અનંતગણું થાય છે. ” વળી મતિહાસકાર લખે છે કે, “ ઘણું આપ્યું હોય પણ જો તે શ્રદ્ધા વગરનું હોય તો વિદ્વાન્ના તેને નષ્ટ થયેલું માને છે અને શ્રદ્ધાથી દુક્ત પાણી આપ્યું હોય તો પણ તે અનંતગણું થઈ પડે છે. ” આ ઉપરથી પાત્ર-અપાત્રનો વિવેક રાખનારા તત્વાર્થી પુરૂષો ગુણોથી સત્પાત્રનો નિશ્ચય કરી શ્રદ્ધા મુક્ત દાન આપે છે. જેઓ શ્રદ્ધાદાનના વિવેક વગરના છે, તેઓ દુપાત્રોને દાન આપી તેમના દુષ્ટ આચરણોને ઉલટા ઉત્તેજન આપનારા થાય છે, જે દયા દાન છે, તે તો ગમે તેવા ગરીબ-

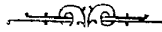
વ્યવહાર વિશુદ્ધિમાં જીવન પ્રવાહ.

૧૯

અનાથ વગેરેને પણ સર્વ રીતે આપણું જીવન; કારણકે, સર્વ જનોના હિતકારી એવા સર્વજ્ઞ ભગવાનને તે દયાદાનનો ક્યારે પણ નિષેધ કરેલો નથી. જેમ ક્ષેત્ર, ધીજ, વર્ષાદ અને પવનના સારા યોગથી ખેતી ઉત્કૃષ્ટ ગણાય છે, અને તેઓમાંથી એકના અભાવે મધ્યમ અથવા નિષ્ફળ ગણાય છે. તેવી રીતે દાનપણ પાત્ર, દ્રવ્ય, ભાવ અને અનુમોદન એ ચારેના યોગથી ઉત્કૃષ્ટ ગણાય છે. અને તેઓમાંથી એકને અભાવે મધ્યમ અથવા નિષ્ફળ ગણાય છે. જો માણસ યોગ્ય સમયે શ્રદ્ધાથી સત્પાત્રમાં દાન આપે તો સ્વાતિ નક્ષત્રમાં છીપમાં પડેલા વર્ષાદનું પાણી જેમ મોતી પાકે છે. તેમ તે દાન સંકુળ થાય છે. મોંઘા સ્વાદિષ્ટ ખાનગી ભોજન તો એક તરફ રહ્યા, પણ યોગ્ય સમયે સત્પાત્રને માત્ર જળ આપ્યું હોય તો પણ તે ઈષ્ટ અર્થની સિધ્ધિને માટે થાય છે. ભયંકર ગ્રીષ્મ ઋતુમાં તૃપ્ત થયેલા સાધુઓને રત્નપાણરોજીએ ફક્ત પાણી આપ્યું હતું. તે તેને અદ્ભુત સંપત્તિને માટે થયું હતું.

અપૂર્ણ.

વ્યવહાર વિશુદ્ધિમાં જીવન પ્રવાહ.



જીવનની પ્રત્યેક ભાવનામાં, જીવનના પ્રત્યેક અંગોમાં, જીવનની પ્રત્યેક રૂપરેખામાં તેમજ જીવનની પ્રત્યેક પળમાં વ્યવહાર વિશુદ્ધિ એ અગ્રપદ ધરાવે છે. વ્યવહારના સર્વ નિયમોનું પૃથક્કરણ કરતાં, તેને સમજતાં અને તદનુસાર પ્રવૃત્તિમાન થતાં તેમજ અનુભવની શાળામાંથી બહાર આવી પ્રત્યક્ષપણે અનેક પ્રતિરોધોની સામે ટક્કર ઝીલતાં, ક્રમશઃ પ્રત્યેક નિયમો વિશુદ્ધ અને નિર્મળાતર બનતાં જાય છે. વ્યવહાર એ મનુષ્ય પ્રાણી માત્રને સંસારની પરિસ્થિતિને ચોક્કસ આકારમાં મૂકવાને માટે અને જે પ્રસંગોમાં, જે સ્થિતિઓમાં મનુષ્ય મૂકાયેલો હોય તેનો મર્યાદા બાળવી રાખવા માટે અચૂક વર્તન છે. પરંતુ વ્યવહાર કેને કહેવાય, તેની પરિસ્થિતિ મનુષ્ય ઉપર કેવી સચોટ અસર કરે છે, તેમજ તેનો અનુભવ મનુષ્યને પ્રત્યેક પ્રસંગમાં કેવો અમૂલ્ય થઈ પડે છે, તે બાણવા પછી તેની હેયોપાદેયતા અથવા શુદ્ધાશુદ્ધતા બાણી શકાય છે; અને શુદ્ધ વ્યવહારને અવલંબી અશુદ્ધ વ્યવહારના અંગોનો ઉચ્છેદ કરી આંતર જીવનની ઉન્નતિનું કારણ ઉત્પન્ન કરે છે અને તેવા પ્રબળ સાધન વડે આત્મહિતમાં હિમેશાં તૈયાર રહી શકે છે.

જેમ સંસારિક કાર્યક્ષેત્રો વ્યવહારની વિશાળ કોટિમાં અંતર્ગત થાય છે. તેમ આંતર જીવનને ઉન્નત કરનારા પ્રત્યેક સાધનો તેજ વિસ્તીર્ણ કોટિમાં સમાય છે. ઉત્ત-

યનો સંબંધ ભિન્ન ભિન્ન દિશાએ લાંબાતો હોય છે. કેમકે પ્રવૃત્તિમાં તીવ્રપણે રચી પચી રહેલા મનુષ્યો આંતર જીવનને શોધવા જાય એ દુર્ઘટ વૈષમ્ય છે. છતાં પણ સાંસારિક અપેક્ષાએ કોઈ પણ પ્રકારના વ્યસન અગર એજ વગરનું જીવન ગમે તેવી પ્રવૃત્તિવાળું હોય, છતાં પ્રશસ્ત્ય છે. એટલુંજ નહિ પરંતુ જીવન પ્રવાહને વેગવાન બનાવવાના સાધનો તૈયાર કરાવી આપે છે. અને આ રીતે ધાર્મિક ક્ષેત્રમાં સીધો અને અનુકૂળ ભાગ ભજવે છે.

વિશુદ્ધ વ્યવહાર કેને કહેવાય? એ સિદ્ધાંતનું નિરાકરણ કરવા પહેલાં તેમજ સાંસારિક કાર્યક્ષેત્રમાં જીવન વ્યવહારની કેવી સંકલના છે તે વિચારવા પહેલાં વ્યવહાર શુદ્ધિ અને આંતરજીવનને શું સંબંધ છે તે વિચારવાની પ્રથમ આવશ્યકતા છે અને તેવાજ ખાસ કારણથી પ્રત્યેક પુરુષાર્થનું સાદૃશ્ય છે. સ્વકલ્પિત નિશ્ચય બળથી આંતર જીવનના સ્વાદને અનુભવ લેવા ઇચ્છનારા શુદ્ધ અધ્યાત્મવાદીઓ કહે છે કે વ્યવહારનું શું કામ છે? પ્રથમથીજ આત્માને આત્મનિરીક્ષણ કરાવવું અને તેને બીજા વ્યવહારોનું શું પ્રયોજન છે? આ સ્થિતિ એક અપેક્ષાએ જેટલી ખેદકારક છે, તેટલીજ બીજી રીતે હસનીય છે. આ વિચારો આત્માને તેના જીવનવ્યવહારમાંથી અવળે માર્ગે લઇ જનાર હોવાથી સાર્થક નથી જ. વ્યવહારશુદ્ધિવડે આત્માનું બહિરંગ પોષાતું જાય છે. આત્માને જીવનના બાહ્ય પ્રસંગોમાં પ્રેરતા સંયોગો વડે આત્મબળ વૃદ્ધિ પામતું જાય છે. જેમ શરીરમાં ખોરાક પુરવા માટે અન્ન જળની જરૂરીઆત પડે છે, તેમ જીવનબળ અથવા આત્મજીવનને મજબૂત કરવા માટે શુદ્ધ વ્યવહારની અગત્ય પડે છે. આંતરજીવન વિચાર માત્રથી શુદ્ધ થતું નથી પરંતુ બાહ્ય વર્તનની પણ તેને મુખ્ય જરૂરીઆત પડે છે. વ્યવહાર શુદ્ધિ અને આંતરજીવનને આ રીતે કારણ કાર્યનો સંબંધ છે. વ્યવહાર શુદ્ધિ એ બીજા શબ્દોમાં શુદ્ધ વર્તન છે અને એ વર્તન વગર પોષાતું આંતરબળ વીર્યહીન નીવડે છે. આ ઉપર જો દરેક મનુષ્ય અમૂલ્ય માનવ હેતુ પામીને આંતર જીવનની ઉત્કર્ષતા કરવા ઇચ્છવાળા હોય તેમણે વ્યવહાર શુદ્ધિને પ્રત્યેક સમયે ઉચ્ચ કોટિમાં મૂકવાની જરૂર છે; અન્યથા પ્રમાદને વશ થઇ અથડા ઉલટા વિચારોના વમળમાં ગુચવાઇ જઇ તેને તણ દેવામાં આવે છે અગર તેની ઉપેક્ષા થાય છે તો પરિણામ અથવા જેને ઇષ્ટ ફળ કહેવામાં આવે છે તે પ્રાપ્ત થતું નથી કેમકે આંતરજીવન બળ પ્રાપ્ત થયા પછી મનુષ્ય પોતાના બળ ઉપર ઝુઝે છે અને અન્યને તેવા કરવાની શક્તિ પ્રાપ્ત કરે છે. બાહ્ય બળ એ કાંઈ જીવનની ભાવનામાં રેડાયલું બળ નથી; આંતરંગ બળ એજ વિશુદ્ધ અને આત્માને ઉન્નત કરનારું બળ છે અને તેવડે આત્માને પોષણ મળે છે. તેથી આંતરંગ જીવનમાં બળુગતિ પ્રાપ્ત થયા પછી આધ્યાત્મિક ભાવનાઓ સતેજ છતાં ક્રમશઃ અનુભવની નિર્મળતા વૃદ્ધિ પામતી જાય છે. આમ હોઈ વ્યવહાર શુદ્ધિ અને આંતરજીવન ઉભયને ઘણાજ નિકટ સંબંધ છે.

વ્યવહાર વિશુદ્ધિમાં જીવન પ્રવાહ.

૨૧

વ્યવહારશુદ્ધિ કરવા માટે તૈયાર થયેલા મનુષ્યોમાં સૌથી પ્રથમ માર્ગીનુસારિ પાણાના ઉત્તમ ગુણો દાખલ થવા જોઈએ. આ ગુણો મનુષ્યના પ્રાકૃત વ્યવહારમાં પણ કેટલા બધા ઉપયોગી છે એ દરેક ગુણોનું પૃથક્કરણ વિચારી-મનન કરી જીએ તોજ જાણી શકાય તેમ છે. ન્યાય માર્ગમાં અડગ રહેનાર તેમજ સરલ પ્રકૃતિપણુ એ બે મુખ્ય ગુણો અનેક ગુણોના સંપ્રદ કરાવી આપે છે. વેપારમાં તેમજ અન્ય ધંધામાં પણ પ્રમાણિકપણુ તેમજ લેવડદેવડના વ્યવહારમાં અસત્યથી વેગળા રહેવાપણુ એ અમુક પ્રકારની ચોક્કસ દ્રષ્ટિએ કાંઈ વ્યવહાર શુદ્ધિનું અપૂર્ણ અંગ નથી, પરંતુ ઉભય સદ્ગુણોની ધરી ઉપર વ્યવહારની કમાનો અવલંબી રહેલી છે. માર્ગીનુસારીપણાના ગુણોની શ્રેણિ સંસારની પ્રવૃત્તિ વાળા વ્યવહારને શુદ્ધ કરી શકે છે, તો મોક્ષ પુરુષાર્થની પ્રવૃત્તિમાં કટિબદ્ધ થયેલા પ્રાણીઓના વ્યવહારને વિશુદ્ધ બનાવે તેમાં શું આશ્ચર્ય !

મુખ્યત્વે કરીને વ્યવહારમાં સત્વર ફળનો અનુભવ કરવાની ઇચ્છાવાળા સાધકે પોતાનું મન કેવા વ્યવહારમાં પરોવાય છે તેમજ કેવા વિચારો સેવે છે તે સાવધાનતાથી જોવું જોઈએ. અને તે મન જો જરા પણ આડે માર્ગે વહીને ન સેવવાના વિચારો સેવતું હોય તો તત્કાળ તેને સીધે માર્ગે લાવવું જોઈએ. આટલું કરવાને માટે જેઓ કમર બાંધીને તૈયાર થયા નથી તેઓને તદ્દનુકૂળ સાધનો સાંધવાનો વેગ પ્રકટયોજ નથી, અને સાધનોના ફળની તેમને ઇચ્છા નથી એ સિદ્ધ થાય છે. વ્યવહાર એ મુખ્યત્વે કરીને આચાર હોઈ તેના કારણે રૂપે વિચાર હોવાથી માનસિક બળની વ્યવહાર શુદ્ધિને માટે અનંતર અગત્ય છે.

વ્યવહારના અનેક પ્રસંગોમાં આવતી અડચણોને નિર્મૂળ કરવા માટે આ બળ પોતાની શક્તિ યથાર્થ રીતે ફેરવી શકે છે અને સાધ્ય સન્મુખ પ્રાણીને લાવી મૂકે છે. કેટલાએક પ્રસંગો કે જ્યાં એક તરફ વ્યવહારિક સ્થિતિથી ચ્યુત થવાપણુ છે, બીજી તરફ લોક ચર્ચાનો ભય સન્મુખ રહેલો છે તેવી સ્થિતિમાં માનસિક બળની પ્રબળતા એકાએક ઉદ્ભવન (REVOLUTION) કરી મૂકે છે; અને જો તે બળ ન્યાયી વિચાર પૂર્વક પ્રાપ્ત કરેલું અને પરિણામ દર્શી હોય તો પ્રાંતે વિજયી નિવડે છે; અને જગતની દ્રષ્ટિએ ઉદ્ભવન સમયે જે વિરોધનો શાહુ જોવાતો હોય છે તે કાળાંતરે દૂર થઈ, પૂર્વોક્ત બળ મેળવાયલી વિશુદ્ધતાને જ્યારે જોઈએ છીએ ત્યારે ગતાનુગતિકપણાનું પ્રવૃત્તિ ચક્ર એકદમ ફરી જાય છે, પરંતુ આ માનસિક બળ કોઈ પણ પ્રકારે આડા માર્ગમાં વહન થનાર કદાપિ હોવું નજ જોઈએ અને તેટલા માટે તેને ચોખ્ખા પ્રમાણમાં કેળવવાની ખાસ જરૂર છે.

સાંસારિક મર્યાદામાં વહન થતો કહેવાતો વ્યવહાર તેની સર્વ પ્રવૃત્તિ માત્રને અવલંબે છે. ખાનપાન, લેવડ દેવડ, સ્વજન સેવા, શરીર શુશ્રૂષા, વિગેરે અનેક પ્રવૃત્તિ-મય છે જ્યારે ચતુર્થ પુરૂષાર્થની મર્યાદાના કેંદ્રસ્થાને રહેલો વ્યવહાર જૈન દર્શન વડે પ્રસંશાતું 'વિરતિપણું' છે, આમાં અહિંસા, સત્ય, પ્રમાણિકપણું, બ્રહ્મચર્ય અને નિર્લોભતા મુખ્ય છે. બાકીના બીજા સામાયિકાદિ વ્યવહારો વિશુદ્ધ ક્રિયા રૂપ છે. આ વ્યવહાર મોક્ષ અથવા આત્માની આત્મતિક મુક્તિ કરવાને માટે સખળ સાધન છે અને તેથીજ આંતરજીવનમાં જાગૃતિ આણનાર ઉત્તમ રસાયન છે.

'વ્યવહાર' ને મનુષ્યો જૂદા જૂદા સ્વરૂપમાં ઓળખે છે. કેટલાએક વ્યાપારને વ્યવહાર ગણે છે, કેટલાએક શુભ અથવા અશુભ પ્રસંગમાં સગાવહાલાને ત્યાં જતું તેને વ્યવહાર ગણે છે, પરંતુ વ્યવહાર નય અને નિશ્ચયનયનું વિવેચન કરતું જૈન દર્શન પ્રવૃત્તિ માત્રને વ્યવહાર કહે છે. અને તેને શુભ અને અશુભ એ બે પ્રકારે વહેંચે છે. તેમાં શુભ પ્રવૃત્તિમાં વહન થતું જીવન એ વ્યવહાર વિશુદ્ધિ તરીકે ઓળખાય છે જ્યારે અશુભ પ્રવૃત્તિમાં વહન થતું જીવન અવિશુદ્ધ વ્યવહાર તરીકે સંબોધાય છે, અને એ સર્વ વ્યવહારોથી અલગ અને વ્યવહારની પરિપાલનાથી-રૂપીના દર્શનથી અરૂપી આત્મશુભ પ્રકરે છે તેમ પ્રગટ થયેલા-સ્વબળની સાથે સંયોગ પામતા જીવનની પ્રવૃત્તિ એ નિશ્ચય નયના અનુસંધાનવાળી છે. બંનેની સંગતિ આવી નિકટ હોવાથી આત્મ પ્રબોધમાં ઠલું છે તેમ—

વવહાર નચ્છેદૃષ્તિત્યુદ્ધૃતો જઞ્ઞોવસ્સમ્ ।

વ્યવહાર નયનો ઉચ્છેદ કરવામાં આવે તો શાસનનોજ ઉચ્છેદ અવશ્ય સમજવો તેમ શાસ્ત્રકાર કહે છે. તો વ્યવહાર વગર કોઈપણ કાર્ય થઈ શક્યું નથી, થઈ શકવાનું નથી તેમજ થઈ શકશે નહિ; પરંતુ તેની શુદ્ધાશુદ્ધતા તપાસવામાંજ ખરેખરી આત્મ પરીક્ષા છે. અનેક મનુષ્યો તેમાં જખરી ભૂલથાપ ખાઈ જાય છે. કેટલાએક માત્ર સમજણ વગરની, અર્થશૂન્ય, આવશ્યક ક્રિયાઓનું સેવન કરી આંતરજીવનને મેળવવા ફાંફા મારે છે પરંતુ પ્રત્યેક વ્યવહાર અર્થાત્ પ્રત્યેક ક્રિયાઓ તેનાં શુદ્ધ સ્વરૂપમાં આદરવી જોઈએ. સાંસારિક પ્રવૃત્તિગત ક્રિયાઓને અત્યારે બાબુએ મૂકી માત્ર મોક્ષ પ્રાપ્તિને અનુકૂળ ક્રિયાઓમાં પલ્લ શૂન્યતા, દગ્ધતા વિગેરે દોષો ન હોવા જોઈએ; પ્રત્યેક ક્રિયામાં પ્રમાદ વગર જિજ્ઞાસુપણું અને આદરણીયતા એ બે વસ્તુઓનું પરિણમન થવું જોઈએ. આ ઉપરથી જાગૃતના પ્રત્યેક અંગમાં વ્યવહાર સમાયેલો છે. આપણે ખાનપાન અથવા લેવડ દેવડનો વ્યવહાર શુદ્ધ ન રાખીએ તો જેમ શરીરને અને આખરૂંને હાનિ પહોંચે છે, તેમ મુક્તિના સાધનરૂપ વ્યવહાર અવિશુદ્ધ હોય તો આધ્યાત્મિક

વ્યવહારવિશુદ્ધિમાં જીવન પ્રવાહ.

૨૩

હાનિ પ્રકટે છે. આ ઉપરથી વાચિક અને કાયિક વ્યવહાર ઉભયને શુદ્ધતાના પટમાં વણી દેવા જોઈએ. કેમકે શ્રીમદ્ આનંદધનજી કહે છે કે—

વચન નિરપેક્ષ વ્યવહાર જૂઠો કંઘો,
વચન સાપેક્ષ વ્યવહાર સાચો;
વચન નિરપેક્ષ વ્યવહાર સંસાર કૂળ,
સાંભળી આદરી કાંઈ રાચો.

આમ હોવાથી વચન વ્યવહારને પ્રત્યેક પ્રસંગે કેળવવાની જરૂર છે. આથી પ્રત્યેક પ્રવૃત્તિના ક્રમ પ્રથમ માનસિક વ્યવહારને કેળવતાં વાચિક વ્યવહારને ક્રમશઃશુદ્ધ કરાવે છે અને પછીથી શરીરવડે પ્રાપ્ત કરાતી પ્રવૃત્તિ માત્રમાં કાયિક વ્યવહાર વિશુદ્ધ બનતો જાય છે. જેવા વિચાર તેવું વર્તન એ વિચાર બળતું સામર્થ્ય દર્શાવે છે; પરંતુ સદ્ વિચારો-નું સેવન અને તદનુસાર વર્તન એ વિશુદ્ધ વ્યવહારને જન સમાજ આગળ પ્રકટ કરે છે; અનેક મનુષ્યો તેનું અનુકરણ કરે છે. સાંસારિક મર્યાદામાં પ્રાપ્ત કરાતો વિશુદ્ધ વ્યવહાર જેવો કે વશ્ય પુત્ર, અર્થ કરી વિદ્યા, અનુકૂળ ભાર્યા વિગેરે જેને નીતિકારે જીવલોકના છ સુખ દર્શાવેલા છે તેવા અનેક પ્રકારોમાં સંદર્ભિત થાય છે અને તે સાંસારિક શાંતિ-ને અર્થે નિરૂપયોગી નથી એટલુંજ નહીં પરંતુ તેવા પ્રકારની શાંતિ ધાર્મિક સંયોગોને અનુકૂળ કદાચ બનાવી શકે છે. અને તેથીજ તે વ્યવહાર પ્રશસ્ય છે, પરંતુ વાસ્તવિક રીતે મુક્તિને અનુકૂળ વ્યવહારમાં જેની પ્રવૃત્તિ તન્મય થઈ રહેલી છે તેઓનેજ ધન્ય છે અને તેઓ કૃતાર્થ છે. પૂર્વોક્ત સાંસારિક પરિસ્થિતિવાળી વ્યવહાર શુદ્ધિ બે દ્વિતીય પ્રકારની વ્યવહાર શુદ્ધિને ઉત્પન્ન કરાવવાનું સામર્થ્ય ધારણ કરે અને તે મુજબ ઉત્પન્ન કરાવી આપે તોજ ઉપયોગી છે; અન્યથા નિરર્થક છે. આથી પ્રથમથીજ પ્રત્યેક ક્રિયા પછી તે સાંસારિક મર્યાદાવાળી હોય અથવા મુક્તિના કેંદ્રસ્થાન રૂપ હોય તોપણ તેની શુદ્ધતા ઉપર ખાસ ધ્યાન આપવાથીજ મનુષ્યનો ઉત્ક્રાંતિ ક્રમ વિકાસ પામતો જાય છે.

ભુદ્ધિબળને પામેલા મનુષ્ય વર્ગમાં જીવનના બે પ્રદેશ છે. એક પ્રદેશનું નામ કારણ પ્રદેશ છે, અને બીજા પ્રદેશનું નામ કાર્ય પ્રદેશ છે. વ્યવહારવડે અનુભવની શાળામાંથી પ્રાપ્ત થતું શિક્ષણ એ કારણ પ્રદેશ છે અને તેનો જીવન સાથે યથાર્થ ઉપયોગ એ કાર્ય પ્રદેશ છે. આથી મનુષ્યોએ કાર્ય પ્રદેશ પ્રાપ્તિની પોતાની દ્રષ્ટિ ફેરવીને કારણ પ્રદેશ પ્રતિ નાંખવાની છે. અને તેમ કરતાં વ્યવહાર સંબંધી પ્રત્યેક ક્રિયાને શુદ્ધ કરવા અથવા શુદ્ધ ક્રિયામાં પોતાનો વ્યવહાર ચલાવવાની પ્રેરણા થાય છે. અને શ્રદ્ધા તેમજ વિશ્વાસથી આગળ વધે છે.

જિનેન્દ્ર પૂજન, ગુરૂ સેવા અને પ્રાણી અનુકંપા વિગેરે વ્યવહારમાં મનુષ્યે વારંવાર સંસ્કારી થવું જોઈએ. વ્યવહારની સર્વ ક્રિયાઓ પછી તે શુભ હોય કે અશુભ

હોય તો પણ બાહ્ય જગતમાં અંતઃકરણ ઉપર સારી અથવા નરસી છાપ પાડે છે અને તેથીજ પૂજા વગેરે વ્યવહાર આંતર જીવનને ઘણીજ અચ્છી રીતે કેળવે છે, તેમજ સંસ્કારી બનાવે છે. આમ હોવાથી કૃણ પ્રકટાવવાના પ્રયત્નને બેધ જે જે ક્રિયાઓ કરવામાં આવે તેના પરિણામ દર્શી થવું બેધએ. ગતાનુગતિક લોક દૃષ્ટિ અત્ર તપાસવાની બીલકુલ જરૂર નથી પરંતુ જે વર્તન અંગીકાર કરવામાં આવે તે નિર્દોષ પણ થયું છે કે કેમ તેવા પ્રકારની સાધ્ય દૃષ્ટિ જરાપણ ભુલવાની નથી, અને પછીથી જગત પોતેજ પરિણામ દર્શી થઈ જ્યારે બેધે ત્યારે એ વર્તનને યોગ્ય ત્યાય મળેલો કહેવાશે, છતાં પણ વર્તનથી અમુક કૃણ ચેત્સ સ્વીકારશે તેવી ખાતરી શી રીતે હોઈ શકે કિંતુ સ્વ-બુદ્ધિ અનુસાર તુલના કરી ઉદ્યમને પ્રધાનપદ આપી પ્રગતિ કરવી બેધએ એમ વ્યવહારને ઉત્તર કરનાર નીતિશાસ્ત્ર કહે છે. પ્રયત્ન કરતાં કરતાં વ્યવહારની શુદ્ધ કોટી પ્રાપ્ત થશેજ અને આંતર જીવનને પોષણ આપી અધિકાધિક બળવત્તર કરી કાર્ય પ્રદેશ પ્રાપ્ત કરાવી આત્મિક ઉન્નતિમાં જીવન પ્રવાહને વિસ્તારશે.

લેખક,

શાહ કૃતેચંદ્ર ઝવેરભાઈ.



લજ્જાતોડપિ ધર્મ:—

શું લજ્જાથી પણ આરાધન કરેલો ધર્મ મહાકૃપાને આપનારો થાય છે ?

લેખક—મુનિરાજશ્રી મણિવિજયજી—(મુ૦ લુણાવાડા.)

સુસ્ત મહાશય—ધર્મ:—એ શબ્દ જગતના અંદર ઘણા લોકોના મુખમાંથી નીકળે છે, અને ત્યાં સુધી માને છે કે આ અમારો ધર્મ છે ને આ અમારો ધર્મ નથી. ધર્મ શબ્દના પોકાર પાડનારા મનુષ્યો ગામે ગામ અને શહેરે શહેર, શેરીએ શેરીએ, પોળે પોળ, ચૌટે ચૌટે ને ચોરે ચોરે, વાટે બાટે અને અટવી તથા પર્વત તેમજ સમુદ્રમાં પણ ધર્મના પડઘાઓ પાડી રહેલા છે; પણ ધર્મ શું વસ્તુ છે. ધર્મનું સ્વરૂપ શું છે. ધર્મથી શું મુખ પ્રાપ્ત થાય છે. તથા ધર્મ કેવો હોવો બેધએ તથા ધર્મ કેને કહેવો બેધએ. તે પરમાર્થ જાણનારા દુનિયાના અંદર બહુજ થોડા મનુષ્યો જોવામાં આવે છે. જેમ કોઈ માણસ પોપટને કહે છે કે પઠો પોપટજી રામ. તો પોપટ મુખથી રામ રામ આ પ્રકારના શબ્દને બોલતા શીખે અને બોલે. પરંતુ રામ કેણુ હતા તથા ક્યારે ને કયે સ્થળે ઉત્પન્ન થયા હતા, રામે શું શું કર્તવ્ય કરેલા છે, અદ્યાપિ પર્યંત રામ નામ અખંડ કેમ રહેલું છે. તથા રામ કેવી કરણિ કરી કઈ ગતિને પ્રાપ્ત થયેલા છે. તેની જેમ પોપટને ખબર પડતી નથી, તેમજ મુખેથીજ કેવળ ધર્મ ધર્મના પોકાર પાડનારા મનુષ્યોને ધર્મના અંતરપટની, તથા ધર્મના રહસ્યની તેમજ ધર્મના અગ્રધ અને ઉ-

લક્ષ્મી આરાધન કરેલો ધર્મ શુ કુળદાયી થાય છે ?

૨૫

તમ કુલોની પ્રાપ્તિ માત્રમ પડતી નથી. કહ્યું છે કે અહિંસા પરમો ધર્મઃ અહિંસા (જીવ-દયા) તેજ પરમ ધર્મ છે. અને જે ધર્મના અંદર દયા વસેલી છે તેનેજ ધર્મ કહેવાય છે, પણ જેની અંદર હિંસા થતી હોય તેને ધર્મ કહેવાતો નથી, તે અધર્મજ કહેવાય છે.

યતઃ

દુર્ગતૌ પ્રમૃતાન્ જંતૂન્ ચસ્માત્ ધારયતે તતઃ

ધતેચૈતાન્ શુચે સ્થાને, તસ્માત્ ધર્મ ઇતિ સ્મૃતઃ ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—દુર્ગતિના અંદર પડતા જીવોને ધારણ કરે અર્થાત્ બચાવે તથા તે જીવોને શુભસ્થાનને (સારા સ્થાનને) વિષે સ્થાપન કરે-લાવીને મુકે તેને જ ધર્મ કહેલો છે.

વિવેચન—સુખ અને સંપત્તિ પ્રાણીઓને પ્રાપ્ત થાય છે તે દયામય ધર્મથી જ થાય છે. આવા ઉત્તમોત્તમ શ્રી વીતરાગ પ્રણિત દયામય ધર્મને યથાશક્તિ પ્રમાણે સાધુ-સાધવી સર્વ વિરતિ રૂપ તથા શ્રાવક-શ્રાવિકા દેશ વિરતિ રૂપ ધર્મને આરાધે છે ને તેથી તેઓ સદ્ગતિના ભોક્તા થાય છે, આવા પરમ ધર્મને પણ કોઈક દ્રવ્યથી તો કોઈક ભાવથી સેવન કરે છે. અથવા લક્ષ્મી આદિ બીજા અનેક પ્રકારથી પણ ધર્મને આરાધે છે. કહ્યું છે કે:—

લજ્જાતોઽપિ ધર્મઃ

ભાવાર્થ—લક્ષ્મી થકી પણ કેટલાક જીવો ધર્મને આરાધે છે, અને તેથી એટલે લક્ષ્મી થકી પણ આરાધન કરેલો ધર્મ આરાધન કરનારને અસમાન અને અમૈય ફલને આપે છે.

લજ્જાયામ્ ધર્મઃ ઋર્થ પંહિત નાગિલામુક્ત ભવદત્ત ભ્રાતૃ જવદેવવત્ ।

ભાવાર્થ—શૃંગાર સજ્જા માંડેલ, અર્ધ આભૂષણોથી સુશોભિત નાગિલા નામની સ્ત્રીને ત્યાગ કરનાર ભવદત્તના ભાઈ ભવદેવના પેટે.

દૃષ્ટાંતો યથા.

આ પૃથ્વીને આભૂષણ રૂપ એવા મગધ દેશમાં સુગ્રામ નામનું એક દ્વીપતું ગામ હતું; તેમાં રાષ્ટ્રકુટ નામનો કણ્ઠી અને રેવતી નામની તેની સ્ત્રી વસતાં હતાં. તેમને અનુક્રમે ભવદત્ત અને ભવદેવ નામે પુત્ર થયા, તેઓ બ્યારે મોટા થયા ત્યારે ધર્મ કર્મમાં તત્પર થયા.

એકદા સુસ્થિત આચાર્યપાસે વૈરાગ્યવંત થઈ ભવદત્તે દિક્ષા ગ્રહણ કરી અને તે શાસ્ત્ર લાણીને ગીતાર્થ થયા, અન્યદા તેણે એકવાર ગુરૂ મહારાજને કહ્યું, હે પ્રભો !

સંસારપક્ષના સ્વજન સંબંધીને વંદાવવા જવાની મહારી ઇચ્છા છે, આપ કૃપા કરી આજ્ઞા આપો તો ગમન કરું. ગુરૂ મહારાજે આજ્ઞા આપવાથી ભવદત્તમુનિ સુગ્રામ ગામે ગયા, ત્યાં ભવદેવનાં નાગિલા સાથે લગ્ન થતાં હતાં, તેથી સાધુને કોઈએ આવ્યા બાણ્યા નહિ એટલે તે ગુરૂ પાસે પાછા આવ્યા. બીજા સાધુઓએ તેમની મશ્કરી કરી તેથી ભવદત્ત ભાઈને પ્રતિબોધ પમાડવા સાઈ ફરીથી પણ બીજીવાર સુગ્રામ ગામે આવ્યા. તેણે પ્રતિજ્ઞા કરીકે ભાઈને દિક્ષા અપાવીશ. આવી પ્રતિજ્ઞા કરી ત્યાં ગયા તે સમયે નાગિલાને આભૂષણો પહેરાવવાને ઉત્સવ થઈ રહ્યો હતો, શૃંગાર સજ્જતો હતો તેમાં અર્ધ શૃંગાર સજ્જો તેવામાં ખબર પડવાથી ભવદેવ ભવદત્તને આવીને નમ્યો, તથા તેણે શ્રદ્ધાથી તેમને શુદ્ધ અન્નપાન વહેારાવી પ્રતિલાભ્યા ભવદત્તે જતી વખતે ભવદેવને કેટલેકસુધી સાથે લીધો અને તેને કહ્યું કે ભવદેવ તને ધન્ય છે કે સાધુ ઉપર તારી આવી રૂડી ભક્તિ છે.

એવી વાણીથી તેને પ્રીતિ ઉપજીવી તેના હાથમાં ઘૃત (ધીનું) ભરેલું પાત્ર આપ્યું. બીજા સ્વજન વર્ગને છોડી દઈ ભવદત્ત ભવદેવ સાથે બાલ્ય ક્રીડાદિ વાર્તા કરતો ગુરૂ પાસે આવ્યો. તેમને નમીને ભવદત્તે કહ્યું કે હે ભગવન્! મહારા ભાઈને મેં આપની પાસે આણેલો છે, તેને દિક્ષા લેવાની ઇચ્છા છે. ગુરૂએ દિક્ષા આપી તે ભવદેવે મોટાભાઈની દાક્ષિણ્યતાથી અંગીકાર કરી; પછી ભવદત્તે એક મુનિ તથા પોતાના ભાઈને સાથે લઈ, ગુરૂને નમસ્કાર કરી અન્યત્ર વિહાર કર્યો. ભવદેવ ભાઈના વચનને લઈને જ સંયમ પાળવા લાગ્યો પણ જેમ હસ્તિને હસ્તિની (હાથભી) યાદ આવે તેમ તેની સ્ત્રી નાગિલા વારંવાર યાદ આવ્યા કરતી. અનુક્રમે ભવદત્ત તો તીવ્ર તપસ્યા કરી કાળ ધર્મ પામી સ્વર્ગે ગયા, એટલે એટલો પડેલો ભવદેવ બીજા સાધુને સુતા જ છોડી દઈ નાગિલાનું સ્મરણ કરતો રાત્રિના સમયે નીકળી ગયો. કહ્યું છે કે સ્ત્રી અને લક્ષ્મીના અંદર મોહિત એવો રાગી પુરૂષ બહુ કર્મ બાંધે છે અને નિર્મળ અંતઃકરણવાળો નિરાગી માણસ બહુ સુખ પ્રાપ્ત કરે છે.

યતઃ ॥ ઉત્તમં ઇન્દ્રિય પરાજય શતકે ॥

અદ્વો સુકોઅદો સૂટા, ગોલયા મદ્વિઆ મયા,

દો વિ આવનિઆ કુમે, જો અલો તત્ત્ય લગ્મ ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—જેમ મારીના બે ગોળા એક લીલો અને બીજા સુકો ભીંતના ઉપર પછાડ્યા હોય તો લીલો ગોળો ભીંત ઉપર ચોટી રહે છે, તેમજ વિષયાંધ પ્રાણિનું ચિત્ત નિરંતર વિષય વાસનામાંજ આશ્રીત રહે છે.

હવે ભવદેવ ચાલતો ચાલતો સુગ્રામ ગામની સીમે આવ્યો અને ત્યાં બાહ્યસ્થાને રહ્યો, એવામાં ત્યાં એક ઉત્તમ શ્રાવિકા બીજી વૃદ્ધ સ્ત્રીની બેઠે આવી. (આ શ્રાવિકા

લબ્ધમથી આરાધન કરેલો ધર્મ શુદ્ધતાથી થાય છે?

૨૭

નાગિલા હતી,) ભવદેવ કોઈને ઓળખી શક્યો નહિ તેથી પૂછવા લાગ્યો કે, ભવદેવે ત્યાગ કરેલી નાગિલા છે કે નહિ? ત્યારે નાગિલાએ તેને ઓળખી કાઢી તેને સન્મુખ પૂછ્યું; અહો તમે નાગિલાના પતિ છો કે? ભવદેવે કહ્યું કે, હા હું તેનો પતિ છું. મહારા મોટા ભાઈ ભવદેવે મને કપટથી શુદ્ધ પાસે લઈ જઈ જ્ઞેરભુલમથી મહારા મન વિના દિક્ષા અપાવી, તે મેં નાગિલાના સ્મરણમાં ને સ્મરણમાં બાર વર્ષ પાળી. અર્થાત્ બાર વર્ષ મન વિના પણ ચારિત્ર પાળ્યું. ભવદેવ આ પ્રમાણે કહે છે એટલામાં નાગિલાના સાથે જે વૃદ્ધ સ્ત્રી હતી તેણીનો પુત્ર ત્યાં આવ્યો અને તે કહેવા લાગ્યો હે માતા, મને આજે ગામમાં જમવા જવાનું નોતરું (આમંત્રણ) મળ્યું છે, ત્યાં દક્ષિણા પણ મળવાની છે માટે તું જલ્દી ઘરે ચાલ વિલંબ ન કર. કારણ કે પ્રથમ પીધેલું દૂધ છે તે ભાજનમાં વમી કાઢવું છે. અને તે જમ્યા પછી તેમજ દક્ષિણા લઈને આવ્યા પછી તે દૂધ પી જઈશ. તે છોકરાના આવા વચનને શ્રવણ કરી ભવદેવ કહેવા લાગ્યો કે, અહો આ બાળક વમન કરેલું નિંદવા યોગ્ય ભોજન પાછું જમશે? તે સાંભળી નાગિલા બોલી. હું આપની સ્ત્રી નાગિલા છું. આપે મને પૂર્વે વમેલી (ત્યાગ કરેલી) ને ફરીથી ભોગવવા કેમ ઇચ્છો છો? એવો કોણ અજ્ઞાની હોય કે ત્યજી દીધેલી સ્ત્રીને વમેલા આહારના પેટે અંગીકાર કરે. કહેલું છે કે સ્ત્રીઓ અનંત દુઃખની ખાલરૂપ હોય છે.

યતઃ

માંસાઽમ્ભગસ્થિવામૂત્ર, પૂર્ણાઽહમધમાધમા,

વાંતાદપિજુગુપ્સ્યાસ્મિ, મામિન્નનં કિં ન લજ્જસે? ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—માંસ, રૂધિર, હાડકા, સ્નાયુ, મળ, મૂત્ર, શુક્ર, શ્લેશ્મ, મેદ, મળ્લ વડે કરી કોથળીના જેમ ભરેલી એવી અધમમાં અધમ હું છું. ઉપર દેખાવ માત્રથીજ સારી છું. અંદરથી મહા દુર્ગંધમયપણાથી સંપૂર્ણ ભરેલી છું અને વમન કરેલા આહાર કરતાં પણ મહા નિંદનીય છું; તો મહારી વાંછા કરતાં તું કેમ લબ્ધ પામતો નથી?

યતઃ

પરયસ્યદ્રૌજ્વલ્લદગ્નિ, નપુનઃપાદયોરધઃ

યત્પરંશિક્કયિસ્વેવં, નસ્વંશિક્કયસિસ્વયં ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—પર્વતના ઉપર બળતા અગ્નિને તું દેખે છે પણ તારા પગના અંદર અગ્નિ સળગે છે તેને દેખતો નથી. કારણ કે તું પરને શિક્ષા આપે છે કે વમન કરેલું ભોજન ભક્ષણ કરવું નહિ, પરંતુ તું પોતે વમન કરેલાને ભક્ષણ કરવા તત્પર થયેલો છે તે શિક્ષા તહારા આત્માને આપતો નથી.

યતઃ

કાહિપુંગણના તેષાં, યેઽન્યેશિક્ષા વિચક્ષણાઃ

યેસ્વં શિક્ષયિતું દક્ષા, સ્તેષાં પુંગણના નૃણામ્ ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—તેવા પુરૂષોની ગણતરી પુરૂષોના અંદર ક્યાંથી હોય કે જે બીજાને શિખામણ આપવામાં ડાહ્યા હોય. તે જ પુરૂષોને પુરૂષ કહેવાય છે કે જે પોતાના આત્માને જ શિખામણ આપવામાં ડાહ્યા હોય છે; તેજ પુરૂષ પુરૂષની ગણતરીમાં ગણી શકાય છે.

મેં ગુરૂ મહારાજ પાસે શીયલ-વૃત્ત અંગીકાર કરેલું છે અને સ્ત્રીઓને શીયલ જ પરમ, અને ઉત્તમોત્તમ આલુષણ કહેલું છે. શીયલવંતી સ્ત્રીઓ જ આ જગતના અંદર શોભાપાત્ર છે. કહ્યું છે કે:—

યતઃ

શીલ્લેન પ્રાપ્યતે સૌખ્યં, શીલ્લેન વિમલ્લં યશઃ,

શીલ્લેન લઙ્ગ્યતે મોક્ષ, સ્તસ્માત્ શીલ્લં વં વ્રતં. ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—શીયલથી સુખપ્રાપ્ત થાય છે, શીયલથી નિર્મલ યશ મલે છે, શીયલથી મોક્ષ સુખ પ્રાપ્ત થાય છે, તે કારણ માટે શીયળ મહા ઉત્તમ વ્રત છે. (શ્રેષ્ઠ વ્રત છે).

વિવેચન—સર્વે શૃંગારના અંદર શીયલના સમાન બીજા એક પણ શૃંગાર નથી, સર્વે આલુષણોના અંદર શીયલના સમાન બીજા એક પણ આલુષણ નથી, સર્વે ઉત્તમ પદાર્થોના અંદર શીયલના સમાન બીજા ઉત્તમ પદાર્થ એક પણ નથી, મનુષ્યોના કુલને ઉન્નતિ કરનાર મનોહર આલુષણ રૂપે, નહિ નાશ પામે એવા સુગતિના સ્થાનરૂપ, લક્ષ્મી આપવાવાળું, દુર્ગતિને દૂર કરવાવાળું, પવિત્ર યશને વૃદ્ધિ કરનાર, કલ્પવૃક્ષ, કામઘટ, કામધેનુ પેઠે ચિંતિત પદાર્થને આપવાવાળું અને સંસારથી નિવૃત્તિ પમાડનાર એક શીયળ જ છે.

માટે હે નાથ! મહારૂં કહ્યું માનીને ગુરૂની પાસે જાઓ! આલોચના લઈ શુદ્ધ થાઓ, શુદ્ધ ચારિત્ર પાળી મોક્ષને પ્રાપ્ત કરો.

સ્ત્રીનો પ્રતિષ્ઠા પામીને ભવદેવ લલ્લ પામી નાગલાને ખમાવી ગુરૂ પાસે ગયો, ત્યાં પોતાના દુશ્ચરિત્ર સમ્યક્ પ્રકારે આલોચી કરીથી ચારિત્ર અંગીકાર કરી, શુદ્ધ રીતે પાળી, કાળ ધર્મ પામી સૌધર્મ દેવલોકે દેવતા થયો.

એવી રીતે લલ્લથી પણ આરાધન કરેલો ધર્મ મહારૂંજને આપનારો થાય છે, તે શ્રદ્ધા સહિત આરાધન કરેલો ધર્મ શીવસુખને આપે તેના અંદર આશ્ચર્ય નથી. માટે ઉત્તમ પ્રાણીઓએ મન વચન કાયાએ કરી યથાશક્તિ પણ સંપૂર્ણ ભાવ થકી ધર્મનું આરાધન કરવું, તેજ ઇહલોક તથા પરલોકના અંદર હિતકારી છે. ઇત્યલભ ભાવદેવ દ્રષ્ટાંતઃ સંપૂર્ણ:

વિવિધ વચન.

૨૯

વિવિધ-વચન.

(મોક્ષ-માર્ગ.)

સમ્યગ્-દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રાણિ મોક્ષ-માર્ગઃ ।

(શ્રીમાન્ જમાસ્વતિ)

સમ્યગ્—દર્શન—સત્યમાં પૂર્ણ શ્રદ્ધા, સમ્યગ્-જ્ઞાન—કર્તવ્ય અકર્તવ્યનો પૂર્ણ વિવેક, અને સમ્યગ્-ચારિત્ર—સદ્વર્તન એ મોક્ષમાર્ગ છે. અર્થાત્—સત્યમાં પૂર્ણ શ્રદ્ધા—દ્રઢ પ્રીતિ રાખી, કર્તવ્ય કરવા યોગ્ય, અકર્તવ્ય—નહીં કરવા યોગ્ય, કાર્યનું વિવેક પૂર્વક—સદ્બુદ્ધિ યુક્ત વિચાર કરી, સદ્વર્તન—પવિત્ર જીવનમાં પ્રવર્તવું એજ મોક્ષનો માર્ગ છે. વિષય—કથાય જન્ય સુખ દુઃખાદિ રૂપ બંધનની ઘેરીમાં બંધાયેલા, જન્મ, જરા, મરણ રૂપ સંસાર—કારાગારમાં પડેલા પ્રાણીયોને તેમાંથી મુક્ત થવાનો આ એકજ અવ્યાપાધ માર્ગ છે. એજ પવિત્ર પથે થઈ પૂર્વે અનંત આત્મા અખંડ આનંદ અને અક્ષય છે સુખ જ્યાં એવા મોક્ષ—મંદિરના માલિક થયા છે. વર્તમાનમાં અનેક આત્મા તે આનંદ—ભુવનના ભોગી થાય છે. અને ભવિષ્યમાં પણ એજ માર્ગે થઈ અપાર જીવો તે અચલ, અવિનાશી, શાસ્વત્—સિદ્ધ સ્થલના અધિપતિ થશે ! પરમ પદ પામશે ! !



(સિદ્ધિ સ્યાદ્વાદથી થાય છે.)

સિદ્ધિઃ સ્યાદ્વાદાત્ ।

(કલિકાલ—સર્વજ્ઞ—શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય)

અખિલ વિશ્વમાં રહેલા સમગ્ર પદાર્થોની નિત્ય-અનિત્ય આદિ સંપૂર્ણ વ્યવસ્થા સ્યાદ્વાદ-અને કાંતવાદથી જ થાય છે.



(જ્ઞાન અને ક્રિયાથી મોક્ષ મળે છે.)

જ્ઞાન—ક્રિયાજ્ઞાં મોક્ષઃ ।

હેમ,—ત્યાગવા લાયક, ઉપાદેય—અંગીકાર કરવા લાયક, અને જ્ઞેય—જાણવા લાયક પદાર્થોનું તત્ત્વ તત્ત્વ સ્વરૂપે યોધ થવો તે જ્ઞાન, અને સંસારના હેતુશ્રૂત જે અવિરત્યાદિ આશ્રયો, તેનાથી વિરમણ થવું તે ક્રિયા. એ બેથી મોક્ષ પદ મળે છે.

Syadvada or Anekantavada is competent to descend into the utmost minutiae of metaphysics and to settle all the vexed questions by a positive method—to settle at any rate the limits, of which it is possible to determine by any method which the human mind

may be rationally supposed to possess. It promises to reconcile all the conflicting schools, not by inducing any of them necessarily to abandon their favourite standpoints of others are alike tenable or at least that they are representative of some aspect of truth which under some modification needs to be represented and that the Integrity of truth consists in this variety of its aspects within the relational unity of an all-comprehensive and ramifying principal.

અર્થ—તત્ત્વજ્ઞાનના આરંભમાં આરંભ પ્રશ્નમાં ઉતરવાને અને મનુષ્યના મનથી ન્યાય પૂર્વક કદાચ શકાય તેવી રીતથી સઘળા ગુણવત્તુ ભરેલા પ્રશ્નોનું નિરાકરણ કરવાનું અથવા જેટલું નિશ્ચિત થઈ શકે તેની હદ બાંધવાનું સામર્થ્ય સ્યાદ્વાદમાં રહેલું છે. પરસ્પર વિરુદ્ધ દલીલો કરતી વિચાર શ્રેણીઓના માનનારાઓને તેમના ઇષ્ટ અભિપ્રાય તબ્બીને નહિ, પણ બીજાના દ્રષ્ટિ બિન્દુઓ પણ તેમની માફક એક સરખી રીતે ટકી શકે તેવા છે, અથવાતો સત્યની અમુક અપેક્ષા જે કેટલાક ફેરફાર સાથે જણાવવાની આવશ્યકતા છે, તેને જણાવનારા છે, એવું બતાવીને સ્યાદ્વાદ સર્વ વિચાર શ્રેણીઓની એકવાક્યતા સિદ્ધ કરવાનું માથે લે છે. સંપૂર્ણ સત્ય સર્વવ્યાપી તત્ત્વની સાથે સંબંધ ધરાવતી વિવિધ અપેક્ષાઓ સમજવામાં રહેલું છે.

(જૈનશ્રેણીના કોનક્રેટ હેરલ્ડ.)

(સ્યાદ્વાદ-સિંહ)

મત્યક્ષદ્યદીપ્તનેત્રયુગલસ્તર્ક સ્ફુરત્કેસરઃ

શાબ્દવ્યાત્ત કરાલવક્ત્ર કુહરઃ સદ-હેતુ ગુઞ્જાશ્વઃ ।

પ્રકીર્તનયકાનને સ્મૃતિનશ્વ શ્રેણીશિશ્વાજીવાણઃ

સંજ્ઞાવાલ્લધિવન્દુરો વિજયતે સ્યાદ-વાદપશ્ચાનનઃ ॥

(શ્રીમદ્-વાદિદેવસૂરિઃ ।)

પ્રત્યક્ષ, પરોક્ષ એ બે પ્રમાણ રૂપ દે દીધેમાન છે નેત્ર યુગલ જેનું, તર્કરૂપ સ્ફુરાયમાન છે કે, સરી-જટા જેની, શાબ્દ પ્રમાણરૂપ શરોલ છે વિકરાલ વદન-વિવર જેણે, સદ-હેતુ રૂપ છે મહાન ગર્જના જેની, સ્મૃતિ રૂપ નોખોની પંકિતના અગ્રભાગ વડે અતિ ભયાનક, અને સંગ રૂપ પૂછડાથી મનોહર, એવો સ્યાદ-વાદ પંચાનન-અને કાંતકેશરી નય (ગમ, ભંગ) રૂપ કાનન-જંગલમાં ક્રીડા કરતો થંકા સર્વોત્કર્ષ પાણે વિજયવંત વર્તે છે.

(અહિંત ભગવાનની અમારી ઉદ્દ્યોષણા)

સેવેમિ જે અરિયા જેય પડુપન્ના જે આગમિસ્સા

અરહંતા જગવંતો, તે સર્વે એવ માણ્ઠ્ઠવંતિ, એવં જાસંતિ,

એવં પન્નવંતિ એવં પરુવંતિ--“ સર્વે પાણા, સર્વે જૂયા,

વિવિધ વિષય.

૩૧

સવ્વે જીવા, સવ્વે સત્તા ન હંતંવા, ન અજાણેવા, ન પ
રિતાવેયવા, ન નદવેયવા । ” એસધમ્મે સુજ્ઞે, નિરૂપ,
સાસણ સમિચ્છ દ્વોયં સ્વેયબ્બેહિં પવેરૂપ ।

(આચારાંગ સૂત્ર.)

હું કહું છું કે—જે અહીં ન ભગવાન પૂર્વે થઈ ગયા, જે વર્તમાન કાળમાં વિદ્યમાન છે, અને જે ભવિષ્યમાં થશે, તે સ્વધર્મા આ પ્રમાણે કથન કરે છે, બોલે છે, જાણાવે છે, અને પ્રરૂપે છે કે—(કોષ્ઠ પશુ પ્રાણી એ) “ સર્વ પ્રાણુ, સર્વભૂત, સર્વ જીવ, અને સર્વ સત્ત્વને મારવા નહિં, તેમના ઉપર અધિકાર ચલાવવો નહિં, તેમને પરિતાપ આપવો નહિં, તથા કોષ્ઠ પશુ રીતે હેરાન કરવા નહિં. ” આ પ્રકારે પવિત્ર આત્મા, અને શાસ્ત્રત્ શુદ્ધ ધર્મ, જગજ્ઞાનાના દુઃખને જાણુકાર તીર્થંકર પ્રભુએ કથેલું છે.



(શુભાશિસ્.)

ત્રિસંધ્યં દેવાર્ચીં વિરચય ચયં પ્રાપય યશઃ

શ્રિયઃ પાત્રે વાપં જનય નયમાર્ગે નય મનઃ

સ્મર ક્રોધાદ્યારીન્ દક્ષય કક્ષય પ્રાણીષુ દયાં

જિનોક્તં સિદ્ધાન્તં શ્રુણુવૃણુ જવાન્મુક્તિ કમલ્લામ્ ॥

ત્રિકાલ દેવ પૂજા કર, યશને વૃદ્ધિ પમાડ, સુપાત્રમાં લક્ષ્મીનું વપન કર, ન્યાય માર્ગે મનદોર, કામ ક્રોધાદિ શત્રૂને હણીનાંખ, પ્રાણીઓ ઉપર દયાકર, જિનેશ્વર ભાષિત સિદ્ધાંતને સાંભળ, અને પછી મોક્ષ લક્ષ્મીને તરત વર !

(સિંદૂર પ્રકર.)

પ્રયોજક,

મુનિરાજ શ્રી જિનવિજયજી.



વિવિધ વિષય.

વિદેશોમાં જૈન સાહિત્ય પ્રકાશ.

ઉપદેશમાળા—એક ઇટાલીના વિદ્વાન ડૉ. એલ. પી. ટેસ્ટોરીએ, ‘ ઇટાલીયન એસીયાટીક સોસાયટી ’ ના ત્રૈમાસિકમાં ઉપદેશમાળા—મૂળ રામન લિપિમાં પ્રસિદ્ધ કર્યું છે. જાહેની અંદર શરૂ-આતમાં ઇટાલીઅન ભાષામાં સુંદર પ્રસ્તાવના લખવામાં આવી છે. આ પ્રસ્તાવનામાં ધર્મદાસ ગણુવી વિષે તથા ઉપદેશમાળા ઉપર અનેલી ટીકાઓ વિષે વર્ણન આપવામાં આવેલ છે. ચારબાદ મૂળ (જ-

હેની નીચે પાઠાન્તરે પણ આપ્યા છે.) ઉપદેશમાળામાં આવેલા શબ્દોની અનુક્રમણિકા અને છેવટે ગાથાઓનો અક્ષરાનુક્રમ આપવામાં આવેલ છે.

પ્રશમરતિ પ્રકરણ—સટીક, આ ગ્રંથને ડૉ. એ. બેલેની છટાલીઅન ભાષામાં બહાર પાડે છે.

મુનિપતિ ચરિત્ર સારોદ્ધાર—આ ગ્રંથને છટાલીઅન ત્રૈમાસિકમાં મિ. બેલેની ફીલ્પી પ્રસિદ્ધ કરે છે.

ડૉ. હર્ટલેના ઈંગ્લિશ ભાષામાં લખેલો ‘ નેરેટિવ લિટરેચર ઓફ ધી જૈનાઝ ’ નામનો નિમ્ન ‘ધ જયપુર નિવાસી પં. ચંદ્રધર શર્મા ગુલેરી બી. એ. હિન્દી ભાષામાં અનુવાદ કરે છે. જે થોડા વખતમાં અંગ્રેજીની સથે પુસ્તકાગારે બહાર પડશે.

ડૉ. મિરોના ‘ ન્યાય પ્રવેશ ટીકા ’ સહિત ‘ બિખ્લીઓથેકા શુદ્ધિકામાં ’ પ્રસિદ્ધ કરે છે.

‘ અથર્વ પરિશિષ્ટ ’ નામનો ગ્રંથ જર્મન ડૉ. બોનનેગ્લેએ જર્મનીમાં બહાર પાડ્યો છે.

લંડનમાં જે ‘ જૈન લિટરેચર સોસાયટી ’ સ્થાપન થઇ છે, તેના તરફથી ‘ સ્વાદ્વાદ મંજરી ’ ‘ પદ દર્શન સમુચ્ચય ’ અને દીર્ઘ ‘ અર કુંદકુંદાર્ય ’ કૃત ‘ પ્રવચન સાર ’ એ ત્રણ તાત્ત્વિક ગ્રંથોનું ભાષાંતર થાય છે. જેમાં ‘ સ્વાદ્વાદ મંજરી ’ નું ભાષાંતર, ડૉ. મિરોના કરે છે. અને ‘ પદ દર્શન સમુચ્ચય ’ નું ભાષાંતર પ્રોફેસર એલ. સ્વેલી કરે છે.

પ્રયોજક,

મુનિરાજ શ્રી જિનવિજયજી.

વર્તમાન સમાચાર.

મહેરબાન અધિપતિ સાહેબ.

આપના પત્રમાં નીચેની બીનાને સ્થાન આપવા મે-કરશેજી.

ભાંડક (ભદ્રાવતી) તીર્થના ઉદ્ધારમાટે મળેલી પાલણપુરના

શ્રી જૈન સંઘ તરફની મદદ.

પૂજ્યપાદ શાન્ત મૂર્તિ શ્રીમાન હંસવિજયજી માહારાજજીને વાંદવા માટે નાગપુર વધાર્થી સેઠ કીસનચંદજી હીરાલાલજી (વાઇસ પ્રેસીડેન્ટ શ્રી જૈન ટ્રેયરકર મંડળના) તથા મેસાણાથી પરીક્ષક મી. મણીલાલ સુંદરજી શાહ આગ્યા હતા. પરીક્ષક મી. મણીલાલે માહારાજજીના પ્રમુખ પણા નીચે “તીર્થ ભક્તિ, પ્રાચીન તીર્થોએ જૈનોની જાહોજલાલી સુચક કીર્તિ સ્થંભો, વસ્તુપાળ, તેજપાળ સંપ્રતિ, કુર્મારપાળ, જગજુશા, મોતીશા, જેવા તીર્થોધધારક નર રત્નોનું યથાશક્તિ અનુકરણ, આપણી ફરજો, પરમાત્માના અક્ષર દેહ અને તદાકાર દેહ તરફ આપણો પૂજ્ય ભાવ; હાલ ભાંડક તીર્થની હાલત” વિગેરે અનેક મુદ્દાઓ પર યોગ્ય ભાષણ આપ્યું હતું. મહારાજજીએ સુંદર શબ્દોમાં અનુમોદન આપ્યા બાદ લગભગ ૫૦૦) રૂપી પુરષો કે જેઓ સભામાં હાજર હતા.